

УСТАВНА ЖАЛБА

на следеће акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању и уништавању људских права и слобода кроз уништавање Републике Србије: акт секретара Уставног суда Број: ПР-207/2008 од 25.08.2008. године, Закључак Уставног суда број VУ-10/2008 од 11. септембра 2008. године, акт секретара Уставног суда Број: ПР-325/08 од 14. 12. 2008, Закључак Уставног суда Број: VIIУ-166/2008 од 22. фебруара 2010., акт секретара Уставног суда Број: IP-54/2010 од 24. маја 2010. године, Закључак Уставног суда Број: IУо-9/2010 од 25. маја 2010. године, Закључак број IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда и на акт секретара Уставног суда Број ПР-34/2014 од 28. 02. 2014. године.,

И

ОПРЕДЕЉЕН ЗАХТЕВ, ЗА НАКНАДУ МАТЕРИЈАЛНЕ И НЕМАТЕРИЈАЛНЕ ШТЕТЕ, ДА УСТАВНИ СУД:

1. у потпуности испуњава своје дужности и да у целости користи своја уставна права, или да сваки судија Уставног суда који не може, из било ког разлога, да испуњава своју судијску заклетву поднесе оставку,
2. у пуном саставу покрене и спроведе поступак оцене уставности и законитости Резолуције Народне скупштине од 13.01.2013. године,
3. стави ван снаге Закључак број IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда,
4. забрани господину Томиславу НИКОЛИЋУ да и даље буде председник Републике Србије и да буде на било ком другом руководећем државном положају,
5. забрани господину Борису ТАДИЋУ, претходном председнику Републике, да буде на било ком руководећем државном положају,
6. забрани господину Ивици ДАЧИЋУ да и даље буде председник и члан Владе Републике Србије, да му забрани да буде министар унутрашњих послова и на било ком другом руководећем државном положају,
7. забрани господину др Мирку ЦВЕТКОВИЋУ, претходном председнику Владе, да буде на било ком руководећем државном положају,
8. забрани господину Александру ВУЧИЋУ да и даље буде први потпредседник Владе и члан Владе Републике Србије, и да му забрани да буде на било ком другом руководећем државном положају,

9. забрани сваком члану Владе да и даље буде члан Владе и да буде на било ком другом руководећем државном положају,
10. сваком од 175 народних посланика, који су 13. јануара 2013. године изгласали противуставну *Резолуцију Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*, забрани да и даље буде народни посланик и да буде на било ком руководећем државном положају.

СА Д Р Ж А Ј Д А Љ Е Г Т Е К С Т А

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ	Страна 4
I. Надлежност Уставног суда.	Страна 4
II. Акти Уставног суда од 2000. године до 2010. године који су помагали врховним државним органима да противуставним деловањима срознавају, обезвређују, повређују и уништавају људска права, слободе и Републику Србију.	Страна 8
III. Противуставност и противзаконитост <i>Резолуције Народне скупштине од 13/01/2013 о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији</i> (Додатак Д2) и одбијање Малог већа Уставног суда својим Закључком број ГУз – 20/2013 од 22.04.2013. године (Додатак Д4) да прихвати предлог (Додатак Д3) да Уставни суд оцени уставност и законитост те Резолуције.	Страна 19
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗАХТЕВА	Страна 32
IV. Образложење захтева 1. до 3.	Страна 32
V. Образложење захтева 4. до 10.	Страна 35
VI. Прекретница за Уставни суд, Републику Србију и народ.	Страна 47
VII. Текуће стање, народ и Устав.	Страна 49
ЗАКЉУЧАК	Страна 50
СПИ СА К Д О Д А Т А К А	Страна 53
УСТАВНЕ И ЗАКОНСКЕ ОДРЕДБЕ (Цитати из Устава и закона ради обавештености јавности)	Страна 55
ДОДАЦИ (сваки се у целости прилаже Уставном суду): Д1 до Д31	

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ

I Надлежност и обавезе Уставног суда

I.1 Надлежност Уставног суда

Први став члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Члан 167 Устава детаљно таксативно и јасно утврђује посебна питања о којима је Уставни суд обавезан да одлучује. Тачке 1 и 5 члана 167 Устава утврђују надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом. Став 2 члана 168 Устава даје право, без ограничења, сваком држављанину Републике Србије да предложи Уставном суду да покрене поступак за оцену уставности и законитости.

Уставни суд је државни орган (члан 166 Устава). Њему је поверено јавно овлашћење да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе држављана Р. Србије (1. став члана 166 Устава). Члан 170 Устава и 1. став члана 82 Закона о Уставном суду утврђују, без ограничења, да се уставна жалба може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Пошто су у питању радње, ставови и акти Уставног суда којима се помаже срозавање, обезвређивање, тешко повређивање и уништавање људских права и слобода држављана Републике Србије и пошто једино Уставни суд може да размотри уставну жалбу (члан 170 Устава), зато је Уставни суд меродаван и дужан да размотри ову уставну жалбу. Такође су у питању противуставна акта, деловања и кривична дела врховних државних органа којима се уништавају људска права, слободе и Република Србија, за шта је Уставни суд такође једино меродаван.

Уставни суд има обавезу и право да контролише рад Народне скупштине, председника Републике и Владе (3. став члана 4 Устава). На основу тога, на основу 2. става члана 3 и 1. става члана 166 Устава, Уставни суд има такође право и обавезу да својим судским мерама делује тако да се (законодавна и извршна) власт (Народна скупштина, председник Републике и Влада) повинује Уставу.

Уставном суду су били подношени предлози, (који су даље овде приказани и дати у додацима у целости), за оцену уставности и законитости појединих општих аката или деловања власти или политичке организације. Они су сви одбијани из формалних разлога занемарујући суштину питања; занемарујући бит, смисао и циљ Уставног суда да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе (став 1. члана 166 Устава) и да својим одлукама/решењима/закључцима принуди власт (председника Републике, Народну скупштину, Владу и сваки други државни орган) да се повинује Уставу (2. став члана 3 и 3. став члана 4 Устава).

18. јануара 2013. године је био поднет Предлог бр. IУз – 20/2013 (Додатак Д3) Уставном суду да покрене поступак оцене уставности и законитости *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*, коју је Скупштина усвојила 13/01/2013. године (Додатак Д2). Мало веће Уставног суда је одбило (Додатак Д4) 22.04.2013. године тај предлог. То је довело до подношења Уставном суду Уставне жалбе (бр. ПР-169/2013 од 10.06.2013. године) на радње и акте (одговоре, закључке, решења, одлуке) Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, тешком повређивању и уништавању људских права и слобода држављана Републике Србије (Додатак Д5). Секретари Уставног суда у својим актима (бр ПР-169/2013 од 18.11.2013. године, датом овде у Додатку Д6 и Број ПР-34/2014 од 28. 02. 2014. године датом овде у Додатку 31) изложили да Суд није у могућности да поступа по Уставној жалби из Додатка Д5. У првом акту се указује да форма Уставне жалбе не одговара члановима 82 до 85 Закона о Уставном суду. Уважавајући ову поуку којом су стављене само примедбе формалне природе, Уставна жалба поднета 28. децембра 2013. године је била урађена у складу са чланом 170 Устава и члановима 82 до 85 Закона о Уставном суду. У

другом акту се тврди, без објашњења и образложења, да подента Уставна жалба по својој форми и садржини не представља уставну жалбу у смислу одредбе члана 170. Устава Републике Србије и одредаба Чланова 82 до 85 Закона о Уставном суду. Чињеница да није дат доказ за такво тврђење наводи на закључак да је оправдано тврђење подносиоца Уставне жалбе да је била задовољавајуће уређена по Члану 170 Устава и Члановима 82 до 85 Закона о Уставном суду. Сада су јасно наведени акти Уставног суда на које се односи Уставна жалба. Сада је изостављен историјски осврт. Уставна жалба је по својој форми и по својој садржини задовољава све захтеве члана 170. Устава Републике Србије и одредаба Чланова 82 до 85 Закона о Уставном суду.

У оба акта секретара Уставног суда се објашњава по којим питањима Уставни суд не одлучује. Ни на једно од тих питања се не односи раније поднета Уставна жалба (Додатак Д5) ни њена верзија од 28. Децембра 2013. године, ни ова као њен облик потпуније усклађен са чланом 170 Устава и члановима 82 до 85 Закона о Уставном суду. Ово није била нити је сада притужба на рад државних органа и организација, нити се овиме траже правни савети и мишљења о појединим питањима, помоћ у остваривању права и интереса, на шта указују секретари суда.

Ово је уставна жалба на акте државних органа - Уставног суда и Народне скупштине (на њену Резолуцију од 13/01/2013.г.) (Додатак Д2) и на радње државних органа, којима су добоко повређена и ускраћена људска права и слободе, и којима се уништава држава Република Србија. Према Уставу (Члан 170 Устава) држављанин Републике Србије има право да поднесе Уставну жалбу не само на акте већ и на радње државних органа којима се повређују људска и мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту, што важи у овом случају.

Секретари Уставног суда тврде да Уставни суд поступа у складу са надлежностима утврђеним Уставом Републике Србије упркос томе што је у Уставној жалби било доказано, и сада се овде опет доказује, да Уставни суд не извршава све своје обавезе нити користи сва своја права. Секретари за такво своје тврђење не дају ни један доказ.

У даљем тексту се дају знаке људских права и слобода зајемчене Уставом које су дубоко повредили: Резолуција Народне скупштине од 13/01/2013. (Додатак Д2), противуставна деловања и кривична дела врховних државних органа: председника Републике Томислава НИКОЛИЋА, председника Владе и министра унутрашњих послова Ивице ДАЧИЋА, првог потпредседника Владе Александра ВУЧИЋА, Владе у целини, 175 народних посланика који су изгласали ту Резолуцију, и самог Уставног суда. То све представља настављање и продубљивање противуставног рада и кривичних дела претходног председника Републике Бориса ТАДИЋА и претходног председника Владе др Мирка ЦВЕТКОВИЋА. Уставни суд је обавезан да заузме став о тим њиховим деловањима (Чланови 1 до 4, 145, 166 и 170 Устава).

Уставни суд је уставно обавезан, на овде изјављено тражење подносиоца Уставне жалбе, да јавно изнесе свој став о њој и о Опредељеном захтеву (Члан 56 Устава).

Уз ову Уставну жалбу су приложена сва документа (осим Устава Републике Србије у целиности, већ само цитати његових одредби које се користе у тексту) или цитати из њих на која се позива у тексту Уставне жалбе, дати су њихови бројеви и датуми, назив државног органа који је донео акт или тражени подаци о аутору документа, као и знаке оних људских права и слобода зајемчених Уставом и законом које су они повредили, срозали, или чак и укинули. Зато је ова Уставна жалба у потпуном складу с чланом 170 Устава и члановима 82 до 85 Закона о Уставном суду.

Нигде у Уставу и Закону о Уставном суду није дозвољено да Уставни суд своја права, компетенције, обавезе, дужности и или одговорности преноси на секретара или Стручну службу Уставног суда.

Претходно излагање доказује да је Уставни суд надлежан и обавезан да размотри ову Уставну жалбу и с њом повезан Опредељен захтев, да заузме став о њима. На основу

Члана 56 Устава тражим да Уставни Суд јавно изложи свој став по овој Уставној жалби и по, с њом повезаном, Опредељеном захтеву.

I.2 Обавезе Уставног суда

Република Србија је заснована на владавини права и социјалној правди, на начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима (члан 1 Устава). Основа владавине права су неотуђива људска права. Владавина права се остварује, поред непосредних слободних избора, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3 Устава). Независност судске власти уопште се утврђује у члановима 4 и 145 Устава, а Уставног суда још, уз то, посебно у 1. ставу члана 166 Устава.

Независност судске власти значи да суд не може да се повинује политици нити предлозима или захтевима државних органа / државних руководиоца или политичара којима се Уставни суд спутава у извршавању својих уставних обавеза и дужности. Такво повиновање је нпр. став Уставног суда да прихвати (јавно обелодањену) препоруку председника Републике Томислава НИКОЛИЋА Уставном суду да Уставни суд одложи разматрање уставности и законитости Бриселског споразума (Додатак Д7), о чему су јавна гласила обавестила народ. Насупрот томе, Уставни суд има право да обустави извршење Бриселског споразума до доношења коначне одлуке (4. став члана 168 Устава, чланови 56 и 57 Закона о Уставном суду). Уставни суд није применио ово своје право, већ се повиновао, и још увек се повинује, председнику Републике и тиме деловао, и још увек делује, зависно од њега. Уставни суд је нарушио своју независност и самосталност гарантовану Уставом те је тим својим нечињењем деловао супротно Уставу (супротно члановима 145, 166 - 168 Устава) и закону (супротно члану 15 Кривичног законика).

Независност судске власти (4. став члана 4 Устава), циљ и задаци Уставног суда и његова самосталност (1. став члана 166 и члан 167 Устава), обавеза власти да се повинује Уставу и закону (2. став члана 3 Устава) и дужност суда да контролише власт (3. став члана 4 Устава) обавезују Уставни суд да својим актима у складу с Уставом и законом нареди властима да се повинују Уставу и закону. У датом случају, Уставни суд је био обавезан да не прихвати препоруку председника Републике, већ да поступи по Уставу и закону и да размотри предлоге Српске радикалне странке према њеном обавештењу јавности (Додатак Д8) и Демократске странке Србије (Додатак Д9) Уставном суду да оцени уставност и законитост Бриселског споразума. Међутим, Уставни суд се повиновао председнику Републике омогућавајући досадашње спровођење противуставног Бриселског споразума (Додатак Д9) коме је основа противуставна Резолуција Народне скупштине (Додатак Д2), а не Устав. Неиспуњавањем својих Уставних обавеза Уставни суд омогућава властима да делују супротно Уставу уништавајући људска права, слободе и Републику Србију.

Тачка 6 и последњи став члана 167 Устава утврђују, без икаквог ограничења, да Уставни суд обавља и друге послове предвиђене Уставом, а не само оне који су набројани таксативно у том члану Устава. Уставни суд је обавезан, на основу 2. става члана 3, 3. става члана 4 и 1. става члана 166 Устава, да својим одлукама учини да законодавна и извршна власт спроводе у дело те друге послове. Они су одређени следећим одредбама Устава:

- Република Србија се заснива на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима (члан 1 Устава). Ниједан закон ни било која друга одредба не може људска права и слободе да умањи држављанима Републике Србије или да им их чак одузме (2. и 3. став члана 194 Устава). Сваки државни орган је обавезан да поштује људска права и слободе, да спроводи владавину права, да делује на развоју демократије и европских вредности (1. до 3. члан Устава). Супротно је забрањено свакоме, па и сваком државном органу/државном руководиоцу.

- Сувереност потиче од грађана и ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана (члан 2 и последњи став члана 5 Устава). Ниједан закон ни било која друга одредба не може сувереност да умањи држављанима Републике Србије или да им чак одузме, већ морају да буду у складу с Уставом (2. и 3. став члана 194 Устава). У случају да судска власт не обезбеђује да законодавна и/или извршна власт поштују и спроводе у дело уставне одредбе, већ им судска власт (пасивно - нечињењем или активно - чињењем) дозвољава да их крше, онда држављани Републике Србије имају и право и обавезу да непосредно преузму власт и да директно управљају државу и решавају насталу ситуацију јер су они суверен Републике Србије (1. став члана 2 Устава).
- Оживотворење и спровођење Устава се заснива на владавини права и неotuђивим људским правима. Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3 и 4. став члана 4 Устава). Не може законодавна и/или извршна власт да подређује себи судску власт, већ је судска власт дужна да својим одлукама учини да се власт повинује Уставу и закону (2. став члана 3 Устава). Уставни суд је једини државни орган који је меродаван и обавезан да осигура да се законодавна и извршна власт повинују Уставу, а заједно с осталим судовима треба да обезбеди да се законодавна и извршна власт повинују и закону.
- Законодавна, извршна и судска власт заснивају свој однос на равнотежи и међусобној контроли (3. став члана 4 Устава). Овим се даје право и налаже обавеза судској власти да контролише законодавну власт (Народну скупштину према члану 98 Устава) и извршну власт (коју чине: Председник Републике према члановима 111, 112 и председничкој заклетви у члану 114 Устава, и Влада према члану 122 Устава). Уставни суд је обавезан да контролише законодавну и извршну власт са становишта поштовања Устава на основу 3. става члана 4, 1. става члана 166, тачке 6 и последњег става члана 167 и последње одредбе 1. става члана 168 Устава.
- Заштита људских права и слобода, физичког и психичког интегритета личности, гарантована члановима Устава: 18, 19, 21, 25 до 27, и тачка 2 члана 97.
- Заштита људског достојанства и слободног развоја личности (члан 23 Устава).
- Заштита људског живота (1. став члана 24 Устава).
- Заштита слободе кретања и настањивања (члан 39 Устава).
- Заштита неповредивости стана (члан 40 Устава).
- Заштита слободе мисли, савести и вероисповести (члан 43 Устава).
- Заштита права на слободне изборе (члан 52 Устава).
- Заштита права на имовину (члан 58 Устава).
- Заштита права наслеђивања (члан 59 Устава).
- Заштита права детета (члан 64 Устава).
- Обезбеђивање права на здравствену заштиту (члан 68 Устава).
- Заштита права на образовање (члан 71 Устава).
- Заштита права на аутономију универзитета (члан 72 Устава).

- Заштита права на научно и уметничко стварање (члан 73 Устава).
- Заштита животне средине (члан 74 Устава).

Уставни суд је одбијао, чак и када је иницијативом грађанина био обавештен и упозорен о кршењу Устава, да користи своје право, које важи без икаквог ограничења, да сам покрене поступак за оцену уставности и законитости на основу последње одредбе 1. става члана 168 Устава.

Из ових уставних одредби јасно следи да је дужност, да је обавеза, Уставног суда да својом одлуком нареди сваком државном органу и државном руководиоцу, који на било који начин крши Устав, да се повинује Уставу, и да обезбеди да државни органи, пре свега врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим радом, деловањем, ставовима, иступањима и актима дају пример поштовања и оживотворења Устава јер тиме исказују поштовање народне воље, народног опредељења и суверености народа (чланови 1 до 3 Устава). То је њихова обавеза и ради тога су добили право да воде државу и народ. Супротно им је забрањено (2. став члана 2 Устава). Уставни суд је обавезан да им спречи деловање супротно Уставу (2. став члана 2, члан 3, 3. и 4. став члана 4, 1. став члана 166, 6. тачка и последњи став члана 167 Устава).

Уставни суд је обавезан да не примењује ниједну законску одредбу која је супротна Уставу (1. став члана 166 и 2. и 3. став члана 194 Устава). Зато је Уставни суд обавезан и да не примењује ни закон ни предлог/препоруку државног органа који, или било коју другу одредбу која, сужава, ограничава, права и/или слободу држављанина Републике Србије, која су му гарантована Уставом, већ да заштити уставна права и слободе држављанина Републике Србије и да штити државу Републику Србију одређену њеним Уставом.

II. Акти Уставног суда од 2000. године до 2010. године који помажу врховним државним органима да противуставним деловањима срозавају, обезвређују, повређују и уништавају људска права и слободе.

II.1 Оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА

Уставном суду је 12. маја 2008. године био поднет Предлог број: ПР-207/2008 (Додатак Д13) да Уставни суд оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. У Образложењу су били дати докази:

- за неуставност полагања председничке заклетве Бориса ТАДИЋА,
- непрекидног кршења Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције Председника интересима једне политичке странке,
- за кршења Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА у току изборне кампање за изборе одржане 11. маја 2008. године,
- противуставног вођења политике од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА,
- противуставног давања мандата председника Републике Бориса ТАДИЋА самом себи.

Подносиоца Предлога је у име Уставног суда обавестио (Број: ПР-207/2008 од 25.08.2008.) секретар Уставног суда (Додатак Д14):

- да „Уставни суд није надлежан да поступа по Вашој представи“,
- „Наиме, одредбама члана 167. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд, поред осталог, одлучује о сагласности закона и других аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.“
- „Према члану 104. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд не одлучује о представкама којима се траже правни савети и мишљења о појединим питањима, помоћ у остваривању права и интереса, изјављују притужбе на рад државних и других органа и организација, као и о другим представкама којима се захтева поступање Уставног суда по питањима која нису у његовој надлежности.“
- „Поред тога, обавештавамо Вас да Уставни суд, поводом иницијативе грађана, не одлучује о повреди Устава од стране председника Републике.“

Чланови 1- 4, 18, 19, 21, 118, 166 и 167 заједно повезани утврђују меродавност и обавезу Уставног суда да испита уставност рада Председника Републике.

У поднетом Предлогу се не траже правни савети и мишљење Уставног суда, већ заштита права грађана која су гарантована Уставом, нити се ради о притужби већ о иницијативи за покретање поступка за оцену уставности рада председника ТАДИЋА.

Нигде у Уставу није ограничено право грађанина које му је дато у другом ставу члана 168 Устава да има право на иницијативу да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности, нити је постављено ограничење да грађанин нема право на иницијативу да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности када је председник Републике у питању.

Ово је пример како и када је Уставни суд, занемарујући своја права дата му у тачки 6 и последњем ставу члана 167, и у последњој одредби 1. става члана 168 Устава, избегавао да изврши своју уставну обавезу утврђену 3. ставом члана 4, 1. ставом члана 166, тачком 6 и последњим ставом другог дела члана 167 Устава да оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике. Уставни суд је одбацио иницијативу да делује у смислу 2. става члана 2, 2. става члана 3 и 3. става члана 4 Устава тако да својом одлуком учини да се председник Републике повинује Уставу. Тиме би се спречило његово даље уништавање људских права и слобода, људског и националног достојанства, продубљивање срозавања суверенитета државе, њено територијално распарчавање и његово противуставно самовољно владање државом и народом. Уз све то, Уставни суд је дао приоритет одредбама Пословника над одредбама Устава! То је супротно 2. и 3. тачки члана 194 Устава. Оваквим ставом Уставни суд је постао заштитник противуставног рада председника Републике Бориса ТАДИЋА. Уставни суд је постао његов саучесник.

О низу предлога укључујући и овај Предлог (Додатак Д13) Уставни суд је усвојио следећи Закључак број VУ-10/2008 од 11. септембра 2008. године (Додатак Д15):

„Уставни суд је, на седници одржаној 11. септембра 2008. године, донео

ЗАКЉУЧАК

Обацују се иницијативе Љубомира Т. Грујића из Београда, од 31. јануара 2008, 20. марта 2008. и 12. маја 2008. године, којима је затражено да Уставни суд: „поништи сва акта у вези са изборима за председника Републике Србије“ одржаним 21. јануара 2008. године и „оцени уставност председничке заклетве и преузимања дужности од стране господина Бориса Тадића“, као и да „оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса Тадића“.

Образложење

Љубомир Т. Грујић из Београда, поднео је Уставном суду три представке, које су, сагласно одредби члана 168. став 2. Устава, разматране као иницијативе за покретање поступка пред Уставним судом.

Иницијативом од 31. јануара 2008. године од Уставног суда је затражено да „поништи сва акта у вези са расписивањем, спровођење и резултатима текућих избора за председника Републике Србије и наложи Народној скупштини и Влади да се распишу, организују и спроведу избори за председника Републике Србије у складу са Уставом, Резолуцијом 1244 и Резолуцијом Народне скупштине“. По оцени Уставног суда, из одредаба члана 167. Устава, којима је уређено питање надлежности Уставног суда, произилази да Уставни суд није надлежан да поништи сва акта у вези с председничким изборима, нити да наложи Народној скупштини и Влади да се избори распишу, као и да одлучивање о тим питањима спада у надлежност судова и других државних органа. Уставни суд је при том имао у виду да је одредбом члана 167. став 2. тачка 5. Устава утврђено да Уставни суд одлучује у изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова, као и да је Законом о избору народних посланика („Службени гласник РС“, бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 88/05, 101/05) прописано да заштиту изборног права у поступку избора народних посланика обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови. Полазећи од наведених уставних и законских одредби којима је утврђена надлежност Уставног суда у заштити изборних права у случају када правна заштита изборних права није обезбеђена пред другим државним органима, Уставни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњене Уставом и законом утврђене претпоставке за поступање Суда по захтеву садржаном у иницијативи.

У вези са иницијативом од 20. марта 2008. године, којом је затражено да Уставни суд оцени уставност: извештаја Републичке изборне комисије о изборима за председника Републике Србије од 13. фебруара 2008. године, председничке заклетве господина Бориса Тадића од 15. фебруара 2008. године, као и уставност преузимања дужности од стране господина Бориса Тадића и његовог обављања функције председника Републике Србије, Уставни суд је утврдио да та питања не спадају у надлежност Уставног суда, сагласно одредбама члана 167. Устава.

У односу на иницијативу од 12. маја 2008. године да Уставни суд оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса Тадића, Суд је имао у виду да је Уставом предвиђено да Уставни суд одлучује о постојању повреде Устава од стране председника Републике (члан 118. став 3. Устава). Међутим, из уставне одредбе којом је утврђено да поступак за разрешење председника Републике може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика (члан 118. став 2.), следи да Уставни суд не поступа по представкама грађана којима се од Суда захтева оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.

С обзиром на то да по оцени Уставног суда ниједна од три поднете представке не испуњава садржински и формалан услов за мериторно поступање Уставног суда у смислу одредаба члана 167. Устава, Суд је на основу одредаба члана 36. став 1. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07), донео закључак као у изреци.“

Ово Образложење Уставног суда показује како је Уставни суд одбио да примени своја права и да испуни своју обавезу одређену Уставом (3. став члана 4, 1. став члана 166, тачка 5 из 2. става члана 167 Устава). Наиме, Републичка изборна комисија (РИК), Уставни суд и Народна скупштина су одбили да поштују Устав (Додатак Д16). РИК и Врховни суд су супротно Уставу (2. и 3. став члана 194 Устава) дали предност закону и правилнику над Уставом. Њима је битно било (Додатак Д16) то што захтев („жалба“) није био прво поднет РИК-у па потом Врховном суду, и што приговор није био поднет у року од 24 часа од прихватања изборне пријаве, а не то што су избори противуствано

организовани, што су изборна пријава, изборна листа, збирна изборна листа и одржани избори противуставни.

Зар РИК није била дужна да сама провери да ли су избори организовани по Уставу и закону равноправно за све држављане Републике Србије на целој њеној територији – значи и на Косову и Метохији? Зар РИК није била дужна да сама провери ли је пријава била у складу с Уставом? Јесте била. На основу чега је Врховни суд прихватио противуставно организоване изборе, противуставну пријаву за изборе и противуставне акте РИК-а? На основу закона и правилника омаловажавајући Устав. Зар је председник Републике Борис ТАДИЋ смео да дозволи све то? Није, већ је био обавезан да све то заустави јер се заклео да ће да штити Устав. Зар Уставни суд није био обавезан да заустави примену тако важних општих аката када су они противуставни? Јесте био обавезан јер је он претпоследња инстанца која штити Устав (1. став члана 166 Устава). Последњу инстанцу у заштити Устава чине држављани Републике Србије јер су они њен суверен (1. став члана 2 Устава).

Пошто су ти државни органи сматрали да нико од њих није био обавезан да тај противуставан процес заустави, ко је онда остао да буде меродаван да то учини? Јасно је ко: народ Србије (1. став члана 2 Устава). Овог пута народ није био обавештен о томе те није реаговао. Према Уставу (члан 51 Устава) народ је имао право да о свему томе буде истинито, потпуно и благовремено обавештен. Сви ти државни органи и сва средства јавног обавештавања су били дужни да народ о томе обавесте. Нису то учинили, већ су радије кршили Устав, погазили су људска права, слободе и достојанство сваког држављанина Републике Србије, поставили су се супротно Уставу (супротно члановима 1, 3, 18, 19, 23 и 51 Устава).

Пошто је владавина права темељ и Устава и њиме одређене Републике Србије (1. став члана 3 Устава), пошто је судска власт обавезна да контролише законодавну и извршну власт (3. став члана 4 Устава), пошто је Уставни суд заштитник Устава и закона (1. став члана 166 Устава) и пошто је обавезан да одлучује о изборним споровима (тачка 5 из 2. става члана 167 Устава) када остали државни органи и судови прихватају противуставна акта што није у њиховој надлежности (нити су надлежни да прихватају противуставну пријаву нити да оцењују њену уставност), зато је Уставни суд био обавезан да оцени уставност изборне листе, збирне изборне листе, самих избора и инаугурисање господина Бориса ТАДИЋА за председника Републике. Уместо тога, Уставни суд се, својим одбијањем уставних жалби, сагласио да су избори били регуларни. Тиме су сви ти највиши државни органи створили основу председнику Републике Борису ТАДИЋУ да делује противуставно, да уведе самовлашће и да извршава кривична дела, (што се показује даље у овом документу и његовим додацима), без одговорности, без уставних и законских противмера. Тиме су сви ти државни органи, укључујући и Уставни суд, од самог почетка његовог новог мандата омогућили председнику Републике Борису ТАДИЋУ да се не повинује Уставу (на шта га обавезује 2. став члана 3 Устава) већ да делује супротно Уставу и закону.

Ниједан од тих државних органа, укључујући и сам Уставни суд, није ни покушао да доказује да су изборна листа, збирна изборна листа, избори и/или инаугурисање господина Бориса ТАДИЋА за председника Републике били у складу с Уставом или барем да нису противуставни. Нису покушали јер то не може да се докаже. Сви јесу били противуставни.

Приликом ступања на дужност председника Републике 2004. године је Борис ТАДИЋ пред Народном скупштином положио заклетву која гласи (6. став члана 86 Устава Републике Србије из 1990. године који је важио до 8. новембра 2006. године):

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, остваривању људских и грађански слобода и права, поштовању и одбрани Устава и закона; очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.

Уместо да даје пример поштовања своје заклетве, Устава, закона, народа и Републике Србије, кандидат за председника Републике Борис ТАДИЋ је (за његов други мандат) експлоатисао углед, ауторитет, и утицај председника Републике који је био (он лично): Борис ТАДИЋ. Тиме је показао да може без одговорности да делује супротно Уставу. Је ли то самовоља, самовлашће, узурпирање положаја председника Републике? Је ли то његова лична (противуставна) моћ? Је ли то његова манифестација подчињавања свих осталих државних органа његовој (само)вољи? Је ли то јавно утврђивање да је он (самовољни) господар народа и државе? Шта је то? Одговор народу треба да дају сви државни органи, а посебно Уставни суд који одлуке о уставности и законитости доноси у име народа (1. став члана 145 Устава).

У свом ОБРАЗЛОЖЕЊУ Уставни суд заузима следећи став:

„Суд је имао у виду да је Уставом предвиђено да Уставни суд одлучује о постојању повреде Устава од стране председника Републике (члан 118. став 3. Устава). Међутим, из уставне одредбе којом је утврђено да поступак за разрешење председника Републике може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика (члан 118. став 2), следи да Уставни суд не поступа по представкама грађана којима се од Суда захтева оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.“

Уставни суд је, „с обзиром на то“ закључио да поднета представка „не испуњава садржински и формално услов за мериторно поступање Уставног суда у смислу одредаба члана 167. Устава. Суд је на основу одредаба члана 36. став 1. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07) донео закључак као у изреци.“

Тачно је да члан 118 Устава утврђује начин како, и поступак када, Народна скупштина покрене процес разрешавања председника Републике због повреде Устава и обавезу Уставног суда да тада у одређеном временском року одлучи о постојању повреде Устава. Ово је било неопходно да се утврди у Уставу пошто Народна скупштина не бира председника Републике нити он на основу тога директно одговара њој.

Председника Републике директно бирају држављани Републике Србије на општим слободним изборима тајним изјашњавањем (1. став члана 114 Устава). Одатле проистиче да је председник Републике директно одговоран народу Републике Србије. Зато је нетачно да из члана 118 Устава „следи да Уставни суд не поступа по преставкама грађана којима се од Суда захтева оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.“ Нити то следи нити може то да следи јер је то супротно одредбама Устава утврђеним у члановима Устава 1 до 4, 18, 19, 21, 1. став члана 24, чланови 25 до 27, тачка 2 члана 97, 1. став члана 114, 2. став члана 168 којим није постављено никакво ограничење држављанину Републике Србије у погледу његовог права на предлагање Уставном суду да покрене поступак за оцену уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.

Таквим својим ставом Уставни суд противуставно ограничава право држављана Републике Србије, одузима сувереност држављанима Републике Србије, и истовремено штити противуставан рад и деловање председника Републике чиме драстично крши остале напред наведне чланове Устава. Ово је посебно тешко огрешење о Устав и народ јер је председник Републике обавезан да штити Устав и закон (председничка заклетва у члану 114 Устава). Када он чини супротно следећа инстанца која треба да преузме ту заштиту је Уставни суд. Када и Уставни суд откаже, као у овом случају зато што одбија да примени своје уставно право одређено 3. ставом члана 4, тачком 6 и последњим ставом другог дела члана 167 и последњом одредбом 1. става члана 168 Устава, и зато што не извршава своју уставну обавезу утврђену у 1. ставу члана 166 Устава, онда преостаје народу да, као носилац суверенитета Републике Србије (1. став члана 2 Устава), преузме власт и заштиту Устава, владавине права, демократије, људских права и слобода. Народ на то има право и на основу 1. става члана 114 Устава на основу кога народ на непосредним изборима, тајним гласањем, бира председника Републике, пошто

из тога проистиче да је председник Републике директно одговоран народу. Ту његову директну одговорност народу нема право да укине, ни Народна скупштина ни председник Републике ни Влада ни Уставни суд, јер би такво укидање било супротно основи Републике Србије (чланови 1. до 3. и тачка 2 члана 97. Устава).

Таквим својим ставом Уставни суд је не само омогућио већ и суштински подржао противуставно деловање председника Републике Бориса ТАДИЋА, чије су последице по демократију, права и слободу људи и народа (чланови 1 -3, 18, 19, 21, 1. став члана 24, чланови 25 до 27 Устава), по територијалну целовитост (члан 8 Устава), по државно јединство које треба Председник да изражава (члан 111 Устава), по представљање Републике Србије у иностранству (тачка 1 члана 112. Устава) катастрофално штетне.

Из изложеног односа тих државних органа према Уставу и закону могло би да се закључи да ни један државни орган није обавезан да поштује Устав и закон већ да сваки може да доноси противуставна и противзаконска акта, и ако их Уставни суд не стави ван снаге, да може онда да их примењује! То је онда пример и целом народу и свим осталим судијама и судовима да не поштују ни Устав ни закон! То води државу у хаос за чије спречавање властодршци почињу да уводе самовлашће као први степен диктатуре.

Ово је пример како Уставни суд није извршавао све своје уставне обавезе и није у целости примењивао своја уставна права, како се делимично позивао на Устав свдећи га на форму, како је вредновао формализам више од суштине, како је занемаривао оговарајуће делове Устава да би избегао да се суочи са противуставношћу изборне листе, збирне изборне листе, избора и поновног инаугурисања председника Републике Бориса ТАДИЋА за председника Републике, и како је давао предност закону и правилнику над Уставом.

Уставни суд је саучествовао у прихватању противуставне изборне листе и збирне изборне листе, противуставних избора и противуставног инаугурисања господина Бориса ТАДИЋА за председника Републике.

Уставни суд је омогућио председнику Републике Борису ТАДИЋУ да делује противуставно, да уведе самовлашће и да извршава кривична дела против људских права и слобода, против државе Републике Србије.

II.2 Заштита уставности, законитости, људских права и слобода од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА

Уставном суду је 19. августа 2008. године био поднет Предлог број: II Р -325/08 (Додатак Д17) да Уставни суд заштити уставност, законитост, људска права и слободу од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. У Оразложењу су дати докази за:

- неуставност полагања председничке заклетве Бориса ТАДИЋА,
- непрекидно јавно кршење Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције Председника интересима једне политичке странке,
- противуставно вођење политике од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА,
- противуставно давање мандата председника Републике Бориса ТАДИЋА самом себи,
- одговорност председника ТАДИЋА за необезбеђивање страних амбасада и за стварање погрешне представе у иностранству о Р. Србији – неиспуњавање услова да представља Р. Србију,
- неизвршавање уставних председничких обавеза.

Секретар Уставног суда је обавестио (Број: II Р -325/08 од 14. 12. 2008) (Додатак Д18) подносиоца Предлога (Додатак Д17) да „наведено питање не спада у надлежност

Уставног суда“. Образложење секретара је исто као у напред наведеном његовом образложењу (тачка *IV.1*). Пошто се став Уставног суда свео на то обавештење секретара уставног суда зато све што је закључено у претходној тачки (тачка *IV.1*) важи и овде, тј.:

Ово је пример када Уставни суд својим неуставним ставом, својим противуставним обавештењем и својим ниподштавањем народа као извора и носиоца суверенитета Републике Србије (1. став члана 2 Устава) омогућава и помаже противуставно деловање председника Републике којим се руши државност Републике Србије, уништавају људска права и слободу; којим се унижава достојанство држављана Републике Србије. Ово показује да Уставни суд суочен са неуставношћу одбија да користи своје Уставно право да он може и треба да покрене поступак оцене уставности (чланови 1 до 4, 1. став члана 166, и крај 1. става члана 168 Устава). Ово је и пример како се држављанима Републике Србије ускраћује право на покретање иницијативе код Уставног суда за оцену уставности и законитости рада председника Републике. То право држављана проистиче из првог става члана 2, првог става члана 114 устава и 2. става члана 168 Устава који важи без икаквог органичења. То право држављана Републике Србије не може да укине закон (2. и 3. став члана 194 Устава).

Ово је и пример како Уставни суд постаје саучесник у кршењу Устава.

II.3 Забрана рада Демократској странци

Уставном суду је 30. септембра 2008. године био поднет следећи Предлог број: VIIУ-166/2008 од 30. септембра 2008. године (Додатак Д19):

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, забрани рад Демократској странци.“

У образложењу Предлога су дати:

- Доказ непрекидног јавног кршења Устава од стране Демократске странке и њеног председника Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције председника Републике интересима те политичке странке.
- Примери противуставног вођења политике од стране Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА експлоатишући положај председника Републике Бориса ТАДИЋА и друге неуставно заузете државне положаје и функције.
- Неизвршавање уставних обавеза: подчињавање државне политике интересима Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА.

Уставни суд је усвојио (Број: VIIУ-166/2008 од 22. фебруара 2010.) (Додатак Д20) следећи

„ЗАКЉУЧАК

Одбацује се предлог о забрани рада политичке странке ``Демократске странке``, са седиштем у Београду.“

Образложење са завршава са:

„На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда (``Службени гласник РС``, број 24/08), Уставни суд је донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК

УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.“

Уставни суд у свом Образложењу:

- потврђује:

„Одредбом члана 167. став 3. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана.“

- се позива на закон, а не на Устав:

„Одредбом члана 80. став 1. Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, број 109/07) прописано је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница.“

- заузима неуставан став:

„Имајући у виду да је Законом о Уставном суду прописано да се поступак одлучивања о забрани рада политичке странке покреће на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету, јер је предлог о забрани рада политичке странке поднет од стране неовлашћеног лица.“

У одредбама Устава (чланови 1, 3, 18 и 19, члан 21: 1. до 3. став, члан 168: 2. став) се Уставом јемче људска права, њихова непосредна примена и неутуђивост, једнакост свих пред Уставом и законом, право на једнаку законску заштиту, забрана дискриминације и право, без икаквог ограничавања, држављана Републике Србије на иницијативу да предложи Уставном суду да Суд покрене поступак за оцену уставности и законитости. Нигде Устав није ова права ограничио држављанима Републике Србије ни за иницијативу да Уставни суд покрене поступак забране рада политичке странке. Институција „овлашћеног предлагача“, тј. „овлашћеног лица“, уведена у Закону о уставном суду (тачка 1 члана 29), је овде неоправдано коришћена драстично ограничавајући права држављана Републике Србије и супротна је напред наведеним одредбама Устава. Зато је такво коришћење институције „овлашћеног лица“ противуставно.

Такво коришћење институције „овлашћеног лица“ омогућава властима да елиминише држављане Републике Србије из утицаја на дешавања у држави и руковођење државе чиме то уништава владавину права и грађанску демократију супротно члану 1 Устава. Оно омогућава да људи на власти приграбе и успоставе власт мимо слободно изражене воље држављана Републике Србије, што Устав изричито забрањује (2. став члана 2 Устава). То власт управо чини и спроводи.

Такво коришћење институције „овлашћеног лица“ дозвољава властима да ограниче меродавност, права и дужности Уставног суда која произилазе из чланова 1 – 4 и 166 – 168 и да тиме онемогуће Уставни суд да штити људска права и слободе држављана Републике Србије и да спречи успостављање владавине мимо слободно изражене воље грађана јер је таква владавина забрањена (1. члан, 2. став члана 2 и 4. став члана 5 Устава). То власт непрекидно чини и спроводи.

Ово је пример како и када Уставни суд не поштује Устав већ противуставно примењује одредбу закона и тиме срозава, обезвређује и уништава људска права и слободе држављана Републике Србије и помаже успостављању владавине и вођењу државе мимо слободно изражене воље њених држављана. Ово показује

да Уставни суд суочен са неуставношћу рада водеће политичке странке одбија да користи своје Уставно право да он може да покрене поступак оцене уставности (крај 1. става члана 168 Устава) и да не извршава своју уставну обавезу оцене уставности (1. став члана 166 Устава и предпоследњи став члана 167 Устава). Тиме је Уставни суд постао саучесник у кршењу Устава.

II.4 Оцена уставности рада Демократске странке

Уставном суду је (1. марта 2010. године) био поднет Предлог број: IP-54/2010 од 26. фебруара 2010. године (Додатак Д21):

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, оцени уставност и законитост рада Демократске странке.“

У образложењу Предлога су изложени:

- Доказ непрекидног јавног кршења Устава од стране Демократске странке и њеног председника Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције председника Републике интересима те политичке странке.
- Примери противуставног вођења политике од стране Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА експлоатишући положај председника Републике Бориса ТАДИЋА и друге неуставно заузете државне положаје и функције.
- Неизвршавање уставних обавеза: подчињавање државне политике интересима Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА.
- Повреда и ограничавање људских права и слобода од стране Демократске странке и њихова заштита од стране Уставног суда.

На овај предлог је секретар Уставног суда обавестио (Број: IP-54/2010 од 24. маја 2010. године) (Додатак Д22) подносиоца Предлога да је:

„Уставни суд на седници одржаној 13. маја 2010. године разматрао Ваш ``захтев за оцену уставности и законитости рада Демократске странке`` ради ``забране рада Демократске странке`` и на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, број 109/07) и одредбе члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда (``Службени гласник РС``, број 24/08 и 27/08), донео Закључак којим је одбацио наведени захтев.

Одредбом предпоследњег става члана 167 Устава утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана. Одредбом члана 80. став 1. Закона о Уставном суду, утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница.

Уставни суд је донео наведени закључак, јер је утврдио да подносилац „захтева“ није активно легитимисан за покретање поступка за одлучивање о забрани рада политичке странке, у смислу одредбе члана 80. став 1. Закона о Уставном суду.“

Осим последњег става овог обавештења секретара Уставног суда, остало је садржано у Закључку (Број: VПУ-166/2008 од 22. фебруара 2010.) Уставног суда изложеног у претходној тачки: **IV.3**, (Додатак Д20). Све што је о њему тамо изложено важи и за ово обавештење секретара Уставног суда.

Што се тиче појма и тврђења да подносилац Предлога „није активно легитимисан“ у последњем ставу тог обавештења секретара Уставног суда, указује се да Устав у 1. ставу

свог члана 37 утврђује да „Свако лице има правну способност“ и у 2. ставу свог члана 168 јасно и без икаквог ограничења даје право сваком правном или физичком лицу на иницијативу да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности и законитости. Ни Пословник ни Закон не могу да укину та права (2. и 3. став члана 194 Устава).

Ово је пример када Уставни суд не поштује Устав већ дозвољава противуставан рад једне политичке странке која срозава, обезвређује и уништава људска права и слободе држављана Републике Србије, и тиме Уставни суд помаже успостављању владавине и вођењу државе мимо слободно изражене воље њених држављана; омогућава да једна политичка странка непосредно врши власт и да је потчињава себи, а што Устав изричито забрањује (2. став члана 2 и последњи став члана 5 Устава). Ово је такође пример када Уставни суд даје (супротно 2. и 3. ставу члана 194 Устава) приоритет Закону и Пословнику над Уставом. Свим овим је Уставни суд постао саучесник у кршењу Устава.

II.5 Оцена уставности и законитости акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију

Уставном суду је био поднет Предлог број: IУо-9/2010 од 13. јануара 2010. године (Додатак Д23):

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд оцени уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију.“

Образложење Предлога се заснива на поглављима која следе после одељка: „1. Надлежности Уставног суда“:

2. Однос Власти Европске Уније према Уставу Р. Србије, према Р. Србији, и према Србском народу.
У овом делу се доказују:
 - Неистинито тврђење да су републике СФРЈ имале уставно право за своја отцепљења.
 - Неистинито тврђење да су Срби започели ратове у Словенији и Хрватској.
 - Неистинито тврђење да су Срби били агресор у Босни и Херцеговини.
 - Лажна оптужба против Срба да су бомбардовали цивиле на сарајевској пијаци Маркале.
 - Неистинита оптужба против Срба да су масакрирали око 8000 невиних Муслимана у Сребреници.
 - Неистинита оптужба против Срба да су Албанци изгубили људска права у Р. Србији, да су били подвргнути тортури и геноциду.
 - Лажна оптужба против Срба да су масакрирали невинне албанске цивиле у селу Рачак (1999. г.).
 - Лажна оптужба против Срба за егзодус Албанаца 1999. године.
 - Лажно обавештење да су снаге УН ослободилачке на Косову и Метохији.
 - Хоће распарчану земљу Србије, неће ни целовиту Србију ни Србски народ.
3. Обавезе Власти Р. Србије према својим држављанима, Србском народу, Европској Унији и антифашистичком и антинацистичком свету.
4. Обавезе Европске Уније према својим народима, антифашистичком и антинацистичком свету, Р. Србији, њеним држављанима, и Србском народу.
5. Неуставност акта Р. Србије за њен пријем у чланство Европске Уније.

На својој седници одржаној 29. априла 2010. године, Уставни суд је донео Закључак (Број: IУо-9/2010 од 25. маја 2010. године) (Додатак Д24):

„ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за ``оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније``.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за ``оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније``.

Уставни суд је у спроведеном претходном поступку утврдио да ``акт Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније чију уставност и законитост иницијатор оспорава, заправо представља заједничко писмо председника Републике и председника Владе, упућено 19. децембра 2009. године председавајућем Европске Уније, којим се у име Републике Србије подноси захтев за пријем у чланство Европске Уније, уз достављање Меморандума Владе у вези са подношењем овог захтева.

Према одредбама члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а и Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

На основу изнетог и одредаба члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, бр. 24/08 и 27/08), Суд је донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.“

У овом свом ОБРАЗЛОЖЕЊУ Уставни суд:

- Утврђује да су председник Републике (Борис ТАДИЋ) и председник Владе (др Мирко ЦВЕТКОВИЋ) у име Републике Србије упутили писмо председавајућем Европске Уније у коме се захтева пријем Републике Србије у Европску Унију. Уставни суд уопште не разматра, заправо избегава да утврди, да ли су они имали уставно и законско право за такав акт у име Републике Србије. Нису имали јер нити га је одобрила Народна скупштина нити може да се поднесе у име Републике Србије без референдумске народне сагласности с обзиром да се укључивање у Европску Унију односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, што захтева референдумску народну сагласност (7. став члана 203 Устава). Овакав однос према Уставу, држави и народу исказује самовољу подносилаца тог писма у име Републике Србије чиме се деловало супротно члановима 1- 5, 18, 19, 23, 98, 99, 114: 4. став, Устава.
- Уставни суд утврђује да наведено писмо и пратећи Меморандум Владе не представљају опште правне акте и зато одбацује поднети Предлог (Додатак 23). Овиме Уставни суд ограничава своја права која су утврђена, и избегава да изврши своје обавезе које су му одређене, члановима 1 до 4, 166: 1. став, 167: тачке 1. и 5. првог става, тачка 6 и последњи став, 168: последња одредба 1.става, Устава. Наиме, Уставни суд своје право и дужност да оцени уставност општег акта (тачке 1 и 5 члана

167 Устава) ограничава само на опште правне акте. Устав не поставља такво ограничење. Зато тврђење Уставног суда да поднета документација не представља општи правни акт у смислу члана 167 Устава нема смисла јер у том члану Устава се не говори о општем правном акту већ о општем акту. Уставни суд нема право да сужава ни своје уставне обавезе ни своја уставна права.

- Нетачно је тврђење Уставног суда да се поднетом документацијом не уређују права и обавезе правних и физичких лица. Нетачно је јер се том документацијом, у име Републике Србије, прихватају сви закони и норме Европске уније које ће морати да поштују сва физичка и правна лица, све институције Републике Србије и сама Република Србија.
- Нетачно је тврђење Уставног суда да поднета документација одражава европску оријентацију јер су њу самовољно, без потребне законске и уставне сагласности, како је напред објашњено, поднели председник Републике и председник Владе. Тиме су они рушили владавину права, начела грађанске демократије, људска права и слободе, европске вредности те су деловали супротно Уставу (његовим напред наведеним члановима). Они су својом самовољом унизили, Народну скупштину, Србију и народ.

Ово је пример када Уставни суд не поштује Устав избегавањем да користи своја уставна права и да изврши своје уставне обавезе да обезбеди да се председник Републике и председник Владе повинују Уставу, да заустави њихово самовољно преузимање власти и њихово противуставно деловање на рушењу суверенитета Републике Србије, срозавању и обезвређивању људских права и слобода, и истовремено је пример саучествовања Уставног суда у свим тим противуставним делима.

И у овом примеру Уставни суд даје приоритет закону над Уставом кршећи 2. и 3. став члана 194 Устава.

Ш. Противуставност и противзаконитост Резолуције Народне скупштине од 13/01/2013 о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији (Додатак Д2) и одбијање Малог већа Уставног суда својим Закључком број ГУз – 20/2013 од 22.04.2013. године (Додатак Д4) да прихвати предлог (Додатак Д3) да Уставни суд оцени уставност и законитост те Резолуције.

Ш.1 Шиптарски тероризам, Резолуција СБ УН 1244 (Додатак Д1), Устав Републике Србије и деловање оружаних снага КФОР-а и ЕУЛЕКС-а на Косову и Метохији

Ш.1.1 Организовани шиптарски тероризам потпомогнут из иностранства ради уништавања државе Републике Србије отимањем Косова и Метохије

Лажна је оптужба против Срба да Албанци, тј. Шиптари, у Србији нису имали људска права, слободу, и да су били подвргнути тортури и геноциду. Ова лажна оптужба је основа пропаганде шиптарских терориста да би приказивали и правдали своја недела као део борбе за своје ослобађање. Од кога и где? Од Устава и закона Србије у Србији!

Та оптужба је супротна следећој истини:

Шиптари су у Србији уживали иста или већа људска права него што их националне мањине, поготово досељеници, имају у Западним земљама, а шиптарски терористи су угњетавали Србе и извршавали злочине над Србима деценијама с отвореном Хитлеровом нацистичком подршком 1941. – 1945., а потом под прикривеном заштитом КПЈ/СКЈ 1945. - 1988.:

- Срби су били подвргнути нечовечној фашистичкој и нацистичкој окупацији од стране Велике Албаније у југозападном делу Србије - у србској колевици Косово и Метохија, која је србска постојбина, за време Другог Светског Рата. То је резултовало у више од 150 хиљада протераних староседелачких Срба и у више од 100 хиљада нових албанских досељеника.
- Србија је прихватила, разумевајући патњу Албанског, тј. Шиптарског, народа под репресијом стаљинистичког диктатора Енвера Хоџе, стотине хиљада албанских досељеника на Косово и Метохију, 1945. - 1988.
- Србија је омогућила да албански староседеоци и досељеници живе у миру, са истим, као сви остали држављани Р. Србије, грађанским и политичким правима, условима запошљавања, да имају потпуну друштвену и здравствену заштиту, јефтине добре станове, бесплатно школовање за образовање на свом језику, слободно исповедање своје вере, слободу кретања и настањивања по Србији.
- Србски народ је био приморан под страховладом КПЈ/СКЈ да посматра ћутећи и да пати због настављеног непрекидног терора оних Шиптара (после 1945. године) који су уценама и претњама приморавали србске породице да напусте своје домове и имања да би добили шиптарску етнички чисту област и ради отцепљења Косова и Метохије од осталог дела Србије.
- Скупштина Косова и Метохије је законито и уставно сама променила пуноважном одлуком (1989. г.) неоправдано добијену аутономију (1945. г.).

Ту лажну оптужбу су створили шиптарски терористи да би оправдавали оснивање своје терористичке организације под називом „Ослободилачка војска Косова - ОВК“ („УЧК“ на Шиптарском језику) ради правдања свог тероризма над Србима, прогањања Срба и правдања отимања Косова и Метохије од Србије и Срба.

Лажна оптужба против Срба да су масакрирали невинне албанске цивиле у селу Рачак (1999. г.).

Фински фореизничар, ангажован од УН да утврди истину, је доказао да се тај масакр није никада одиграо.

Та лажна оптужба, заједно са ранијим лажним оптужбама да Албански народ није уживао људска, друштвена и политичка права у Србији, је коришћена као разлог да се почне бомбардовање народа Србије и Црне Горе (24. марта 1999. г.).

Лажна оптужба против Срба за егзодус Албанаца.

Албански егзодус је био започео тек трећег дана НАТО бомбардовања као његова последица.

Ова лажна оптужба је, комбинована са претходним, била коришћена не само за даље демонизовање Срба већ и за оправдање настављања бомбардовања народа Србије и Црне Горе непрекидно свих 78 дана и ноћи.

Претходне лажне оптужбе су основа за присилно, под уценама и ратним претњама, изнуђено прихватање противуставних докумената: Кумановског споразума и Резолуције 1244, којима је битно смањен суверенитет Републике Србије на Косову и Метохији и увелико је ослабљена безбедност целе Србије.

Те лажне оптужбе се још увек користе на Западу да се оправдава подршка шиптарском отимању Косова и Метохије, прогањању Срба и других са Косова и Метохије, или њиховим довођењем у ропски положај или положај сличан ропском.

Албански терористи, припадници ОВК, а данашњи носиоци шиптарске окупационе власти на Косову и Метохији, насилним путем, оружаним средствима:

- i. су рушили и руше суверенитет, независност и територијалну целину Републике Србије, што је кривично дело (чланови 305, 307 и 308 Кривичног законика),
- ii. су настојали и настављају да насилно промене уставно уређење Р. Србије што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- iii. кршећи правила међународног права, продиру у Србију, на Косово и Метохију, из Албаније без држављанства Р. Србије или одобрења њених власти што је кривично дело (члан 318 Кривичног законика),
- iv. вређају, злостављају, Србе, врше насиља над њима, угрожавају Србима спокојство и тешко ремете јавни ред и мир што је кривично дело (члан 344 Кривичног законика),
- v. су ускраћивали и ускраћују, одузимају, уставна права Србима што је кривично дело (члан 128 Кривичног законика),
- vi. су одузимали и одузимају слободу кретања Србима што је кривично дело (чланови 132 и 133 Кривичног законика),
- vii. су одузимали и одузимају слободу настањивања Србима што је кривично дело (члан 133 Кривичног законика),
- viii. су принуђавали и принуђују, под претњом приморавају, Србе да се иселавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 135 Кривичног законика),
- ix. су злостављали, и злостављају, Србе и вређају њихово људско достојанство, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- x. су применом силе и претњи наносили, и наносе, Србима дубок бол и страховите патње због дискриминације по националној припадности, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- xi. су онемогућили, и спутавају, држављанима Р. Србије да учествују на изборима организованим по Уставу и закону Р. Србије што је кривично дело (чланови 155 и 159 Кривичног законика),
- xii. су одузимали и одузимају имања и куће, проваљују у њих, што је кривично дело (чланови 204 и 206, 1. став члана 219 Кривичног законика),
- xiii. отимају Србима и Српској Православној Цркви земљиште што је кривично дело (члан 218 Кривичног законика),
- xiv. неовлашћено се досељају на србска имања и у србске домове што је кривично дело (члан 219 Кривичног законика),
- xv. неовлашћено прекопавају србске гробове, грубо их оштећују, руше их, што је кривично дело (члан 354 Кривичног законика),
- xvi. подижу грађевинске објекте без грађевинске дозволе Р. Србије на њеној територији, на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика),
- xvii. настоје да делимично, или чак потпуно, униште Србе на Косову и Метохији што је кривично дело (чланови 370 и 371 Кривичног законика),

- xviii. су вршили нападе на цивилно србско становништво и његова насеља у току НАТО бомбардовања 1999. године и после њега продужавајући ратно стање на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 372 Кривичног законика),
- xix. су уништавали и уништавају србска културна и верска добра, споменике, фреске, што је кривично дело (члан 383 Кривичног законика),
- xx. су кршили и крше Србима основна људска права и слободе зајемчене Уставом Р. Србије, Повељом УН и Резолуцијом СБ УН 1244, што је кривично дело (члан 387 Кривичног законика),
- xxi. су силом и претњама, користећи тешке прилике на Косову и Метохији, су доводили и доводе Србе у ропски положај или у њему сличан однос, су им живима одузимали органе, што су кривична дела (чланови 388 и 390 Кривичног законика),
- xxii. су застрашивали и застрашују србско цивилно становништво на Косову и Метохији, с намером да принуде Србију да их прихвате за легитимне органе власти на Косову и Метохији, потпуно угрожавајући уставне, политичке, економске и друштвене структуре Србије, нападајући на живот, тело и слободу србског цивилног становништва, вршећи отмице србских цивила, уништавајући државне и јавне објекте, саобраћајни систем, инфраструктуру и опште добро Р. Србије, уништавајући приватну србску имовину угрожавањем живота србског цивилног становништва и проузрокујући огромне привредне губитке Србији; ометају и обустављају снабдевање србског цивилног становништва храном, водом, електричном енергијом, угрожавајући им животе, што су кривична дела (чланови 390 и 391 Кривичног законика).
- xxiii. Шиптари су се добровољно удруживали у терористичку организацију ОВК вршећи кривична дела наведена под i – xxii ради постизања својих неуставних циљева: одузимање Косова и Метохије од Србије и протеривање Срба с Косова и Метохије што је кривично дело (1. став члана 307 и члан 393а Кривичног законика).

III.1.2 Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а делују супротно Повељи УН, Резолуцији СБ УН 1244 од 10. јуна 1999. године (Додатак Д1), и Уставу Републике Србије

Албански терористи, које су делимично организовали Муцахедини помогнути од Бин Ладена, који је био дошао слободно да се бори у Босни и Херцеговини и у Србији - на Косову и Метохији, а делимично обучавали амерички војни стручњаци, су постали заштићени, понекад чак и потпомогнути, од КФОР-а и ЕУЛЕКС-а. Они своје претње, уцене и оружане акције и сада спроводе на Косову и Метохији.

У присуству такозваних међународних мирнодопских снага, Срби су масовно прогнани (преко двеста педесет хиљада) са Косова и Метохије. Њихови драгоцени стародревни и међународно поштовани споменици, цркве, манастири, културна добра, као и приватна власништва, су уништени у присуству међународних снага УН. Невини србски цивили (преко три хиљаде после НАТО бомбардовања 1999. г.) су масакрирани свакодневно у присуству међународних снага УН и ЕУ.

Србски народ је на Косову и Метохији обесправљен. Подвргнут је шиптарском терору. Одузета му је слобода кретања. Уништена безбедност становања. Укидају му право да учествује на изборима које организује Република Србија, да се школује по њеним наставним програмима, да слободно остварује привредну размену с осталим деловима Србије, да су му пуноважна лична и саобраћајна документа Републике Србије, да слободно негује своју Веру. Подвргнут је прогону с циљем потпуног истребљења на Косову и Метохији. Под претњама је принуђен да напушта своја имања, своје домове, и да се одриче своје националне припадности. Тзв. мировне међународне снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а то све прихватају и насилно угушују сваки отпор Срба том терору. Тиме

крше Повељу УН, Резолуцију СБ УН 1244 и Устав Р. Србије који су обавезни да поштују према тој Резолуцији.

Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а делују супротно следећим својим обавезама утврђеним Резолуцијом СБ УН 1244:

1. Да се договорени број полицијског и војног србског особља врати на Косово и Метохију ради очувања србских националних вредности, и на кључне граничне прелазе (Тачка 4 и Тачка 6 Додатка 2 Резолуције 1244).
2. Захтев да ОВК и друге оружане групе косовских Албанаца одмах прекину сва офанзивна деловања и да се усагласе са захтевима за демилитаризовање (Тачка 15 Резолуције 1244).
3. Да се распусте све шиптарске војне формације (Тачка 9, број 26524 и Тачка 15 Резолуције 1244).
4. Демилитаризовање ОВК и других наоружаних албанских група (Тачка 9, бр. 26524 и Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244).
5. Да се изабере прелазна администрација за Косово (и Метохију) под којом ће народ с Косова (и Метохије) имати суштинску аутономију у оквиру Савезне Републике Југославије, (што значи у оквиру Републике Србије као правног наследника СРЈ) (Тачка 10, став 6 Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244), и која ће да створи услове за миран и нормалан живот свих становника (4. став Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244). Одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
6. Да се омогући Р. Србији да остварује своју сувереност и територијалну целовитост и на Косову и Метохији (Преамбула, 6. став Анекса 1 и Тачке 5 и 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
7. Поштовање начела суверенитета и територијалне целовитости Савезне Републике Југославије (тј. Републике Србије као њеног правног наследника) (Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије на Косову и Метохији.
8. Да се обезбеди миран повратак свих расељених лица и породица (Преамбула, Тачка 9, број 26525, став 11 тачке 11, 5. став Додатка 1 и тачке 4 и 7 Додатка 2 Резолуције 1244).
9. Да се осигура безбедно слободно живљење и кретање свих држављана Р. Србије по целој територији Косова и Метохије (Тачка 9, број 26530 Резолуције 1244).
10. Промовисање и заштита људских права (став 10 из Тачке 11 Резолуције 1244).
11. Захтеви да све земље у тој области сарађују потпуно у примени свих аспеката ове резолуције (Тачка 18 Резолуције 1244).
12. Да се одмах прекине са свим насиљем и притиском на Косову (и Метохији) (став 1 Додатка 1 и Додатка 2 Резолуције 1244).
13. Да се спрече стране институције и оружане формације да постављају граничне прелазе унутар територије Р. Србије раздвајајући тако њене делове, и да прете применом војне силе против мирољубивих ненаоружаних држављана Р. Србије који хоће слободно да се крећу по Косову и Метохији, нпр. прелазећи из средишњег дела Србије на Косово и Метохију (6. став Додатка 1 и Тачке 5 и 8 Додатка 2, и Тачка 9/26530 Резолуције 1244).

Резолуција СБ УН 1244 је део правног система Републике Србије (Став 2 члана 16 Устава Републике Србије).

Резолуција СБ УН 1244 обавезује Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују суверенитет и територијалну целину Р. Србије, што они не чине већ делују супротно. Тиме делују супротно Уставу Р. Србије (Став 1 члана 2 и Став 1 члана 8 Устава) и самој Резолуцији СБ УН 1244.

Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а:

14. Не поштују Р. Србију као државу Србског народа и делују супротно њеном Уставу (члан 1 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
15. Уништавају сувереност Р. Србије на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (Преамбула, Став 1 члана 2 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
16. Подржавају, помажу и штите Албанце у уништавању територијалне целине Р. Србије супротно Уставу Р. Србије (Став 1 члана 8 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
17. Омогућавају Шиптарима да противправно заузму србску земљу – Косово и Метохију, што је кривично дело (Тачка (1) члана 218 Кривичног законика) и супротно је Преамбули Резолуције СБ УН 1244.
18. Прихватају шиптарску градњу без грађевинске дозволе Р. Србије, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика).
19. Спречавају Р. Србију да обезбеди граничне прелазе на Косову и Метохији према Албанији, Македонији и Црној Гори, што је супротно Уставу Р. Србије (Став 2 члана 8 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачка 1. овде).
20. Дозвољавају укидање слободе и људских права Србима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (чланови 18 – 20 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
21. Допуштају шиптарску дискриминацију Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 21 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
22. Пуштају Шиптарима да уништавају људско достојанство и сам живот Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (чланови 23 и 24 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
23. Дозвољавају Албанцима да уништавају физички и психички интегритет Срба и да Србе подвргавају мучењу, нечовечном, понижавајућем поступању и кажњавању, да подвргавају Србе недозвољеним медицинским захватима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 25 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
24. Омогућавају Шиптарима да Србе држе у ропском или у положају сличном ропском на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 26 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).

25. Омогућавају Шиптарима да Србима одузимају слободу и личну безбедност на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 27 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
26. Учествују са Албанцима у ускраћивању права свим Србима да се слободно крећу по Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 39 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
27. Омогућавају Шиптарима да нападају Србе у србским кућама супротно Уставу Р. Србије (члан 40 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
28. Спречавају, са Шиптарима, Србе да остварују своје бирачко право у Р. Србији супротно Уставу Р. Србије (члан 52 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачка 10. овде).

III.1.3 Стварно стање на Косову и Метохији

Стварност на Косову и Метохији је да Албанци/Шиптари, у последњих седам деценија, прогањају Србе, од почетка Хитлерове окупације Косова и Метохије 1941. до данас, да су у периоду 1941. – 1945. прогнали преко 150 хиљада Срба и преотели њихове домове, да је под Хитлером преко 100 хиљада Албанаца досељено тамо, да је Титова власт забранила (Одлуком бр. 153 од 06/03/1945)

прогнаним Србима повратак одмах после Другог Светског Рата на своја огњишта, да је ФНРЈ – НР Србија после 1948. године отворила границу албанским избеглицама да би се спасли од стаљинистичке диктатуре Енвера Хоџе, да им је дала сва политичка и грађанска права и слободу, бесплатно школовање и здравствену заштиту, државне станове, потпуну слободу кретања и живљења, да су албански терористи деценијама масакрирали Србе, да су ширили лажи о Србима и лажи да немају људска, политичка и грађанска права, да су измислили неодиграни масакр албанских цивила у Рачку да би то НАТО узео као разлог и повод за 78-о даноноћно бесомучно

бомбардовање Србије, да су Албанци/Шиптари бежали од НАТО бомби и потом оптуживали Србе да су од Срба бежали, да је тај њихов егзодус почео тек трећег дана НАТО бомбардовања, да су уз помоћ НАТО агресије дошли протерани албански терористи опет на Косово и Метохију, да су прогнали и убијали цивилне Србе, пљачкали, отимали, узурпирали србску имовину, и да то настављају да чине, да су прогласили своју окупацију Косова и Метохије за легитимну власт и прогласили га за своју државу потпуно обесправљујући Србе и стављајући их у гетое, да су уништили преко 150 србских цркава и манастира (у јулу 2011. године сам посетио Пећку патријаршију, манастире Дечане и Грачаницу, и србски део Косовске Митровице и на том путу, осим цркве крај Пећке патријаршије, нисам нигде видео србску цркву, али сам видео разрушена србска гробља), да уништавају или пљачкају ради продаје србске културне вредности, да су оскрнавили и србска гробља, да су прогнали стотине хиљада

невиних Срба и људе других националности, да преимењују србске манастире у несрбске, да приморавају Србе да се одрекну своје националности и својих националних вредности и знамења, да не бирају начине и средства да тлаче Србе. Узурпирани су сва државна права Републике Србије као и људска, политичка и грађанска права и слободу Срба.

Шиптари, било да су држављани Р. Србије било да нису већ су бесправно, насилно, дошли и населили се на Косову и Метохији, одбијају да признају и поштују Р. Србију на Косову и Метохији.

Претходни председник Републике Борис ТАДИЋ је све то занемаривао и јавно стварао слику о другачијем стању на Косову и Метохији. Јавно је био изјавио (крајем марта 2011. године) (парафразирам) да *Албанци никада неће да прихвате Републику Србију и да Срби треба да прихвате реално стање на Косову и Метохији*. Стварно стање на Косову и Метохији је насилничка војна окупација србског живља на Косову и Метохији и отимање територије Косова и Метохије. Та изјава председника ТАДИЋА значи прихватање окупације, цепања територије и растурања државе Републике Србије. Тиме је он јавно потврдио своје противуставно деловање и вођење политике Р. Србије (Преамбула, чланови 1 -3, 18 – 20, 23 27,51, 97, 111, 112, 123 и Председничка заклетва из члана 114 Устава) и извршио са умишљајем (члан 25 Кривичног законика) низ кривичних дела (чланови 3, 173, 174, 306 – 308 Кривичног законика).

Председник Републике Томислав НИКОЛИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова Ивица ДАЧИЋ и први потпредседник Владе Александар ВУЧИЋ су претњама приморавали Србе да учествују на изборима (3. новембра 2013. године) које су организовали, под заштитом КФОР-а и ЕУЛЕКС-а, некадашње вође терористичке организације ОВК. Они су тиме кршили Устав (чланови 1-3, 18-20 и 52 Устава) и учунили кривично дело (чланови 135, 155, 359, 361, 391 Кривичног законика).

То су стварно стање на Косову и Метохији и стварна деловања власти Р. Србије.

III.1.4 Шиптарско успостављање нелегитимне власти на Косову и Метохији

Појачавајући своја терористичка деловања, уз растућу помоћ из иностранства и благонаклону подршку и заштиту оружаних снага КФОР-а и ЕУЛЕКС-а, Шиптари су своју терористичку организацију ОВК трансформисали у оружане снаге приказане као легитимне своје нелегитимне организације назване «држава Косова». На њеном челу су врховне вође ОВК. Они успостављају нелегитимну власт на Косову и Метохији настављајући и продубљујући деловање ОВК. Стварају институције државних обележја супротно Уставу Републике Србије и супротно Резолуцији СБ УН 1244.

Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а то подржавају и штите супротно Резолуцији СБ УН 1244 и Уставу Републике Србије који су обавезни да поштују (као што је показано под V.2).

III.2 Омогућавање Уставног суда у 2013. години противуставног уништавања државе Републике Србије, укидања људских права и слобода: противуставност и противзаконитост Резолуције Народне скупштине од 13/01/2013 о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији (Додатак Д2) и одбијање Малог већа Уставног суда да прихвати предлог (Додатак Д3) да оцени

уставност и законитост те Резолуције својим Закључком број IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године (Додатак Д4).

III.2.1 Противуставност Резолуције Народне скупштине од 13. јануара 2013. године

Резолуција Народне скупштине

Народна скупштина је усвојила на својој првој ванредној седници 13. јануара 2013. године предлог Владе за своју Резолуцију под називом:

«Резолуција Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији» (у овом тексту: Резолуција) (Додатак Д2).

Однос Резолуције према стварности на Косову и Метохији

Шиптарски терористи и режим у Приштини:

- Шире лажи о Србима и Р. Србији, оптужују Србе за недела која Срби нису учинили, распирују и развијају мржњу против Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 23, 25, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 128, 137 и 387 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Прогањају, протерују, превасходно Србе, а и невинне људе других националности, врше незапамћени терор над њима, пребијају их и у полицијском притвору, на верској и националној основи их ненаоружане убијају. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 3, 5, 18, 19, 21, 23 - 28, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, и 387 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Србе су довели у ропски положај, или у стање слично ропском, у највећем делу Косова и Метохије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 5, 18, 19, 21, 23, 25 - 27 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 370, 371 и 390 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Ономогућавају слободно кретање Србима. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 25, 39 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 132 и 133 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Спрећавају слободан повратак прогнаних Срба на своја имања, у своје домове. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 39 и 40 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 132 и 133 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Србима одузимају имовину и разарују им домове, уништавају србску породичну баштину. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 40, 58, 59 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 139, 203 и 204 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Отпуштају Србе с посла из националистичких разлога. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 19, 21, 49, 60 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104 и 128 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Користе терористичке методе, незаконито наоружавање, и оружана деловања ради поробљавања Срба и успостављања своје власти у Р. Србији, Овим делују

супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 18, 19, 21, 26 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104 и 304 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*

- Разарају србске цркве, манастире, гробља и друге србске националне духовне и материјалне вредности. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 18, 19, 21, 23, 43, 49, 58, 59, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104 и 354 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Узурпирају државну, јавну и приватну својину Р. Србије и Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 58, 59, 86, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 203, 204 и 206 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Постављају царинску контролу усред Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 2, 8, 82 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 305, 307, 308 и 314 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Ономогућавају одржавање слободних и равноправних избора на целој територији Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 8, 18, 19, 21, 52, 54, 82 Устава Р. Србије). Чине кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 155 и 159 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Не признају државна документа Р. Србије, не признају њен суверенитет на целој њеној територији, користе сва средства и методе, непренебрегавајући злодела и злочине, чиме уништавају Р. Србију. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 5, 8, 97 Устава Р. Србије). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 305, 307 и 308 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Отворили су границу Р. Србије према Албанији за несметан улазак и усељавање страних држављана у Р. Србију без одобрења Републике Србије. То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25 и 318 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*
- Настављају и распламсавају Хитлером заштићену нацистичку политику и деловање на територији Србије против Србског народа и његове државе. Циљ је да Шиптарски народ буде једини на што већој територији Србије (и других делова Балканског полуострва) и да се ради остварења тог циља Срби истребе. Они то јавно, слободно и с поносом говоре! И с пркосом изазивају власт Р. Србије! То је супротно Уставу Р. Србије и њеним основама (Преамбули, члановима 1-3, 5, 8, 18, 19, 21, 23 - 27, 29, 40, 43, 49, 52, 58 - 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97). То је кривично дело (Тачке 5, 6, 9, 25, 218, 306, 314, 344 и 370 Кривичног законика). *Резолуција то прећуткује.*

Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције

Резолуција Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији (у овом тексту: Резолуција) у целини и посебно њен 1. члан показују да је Резолуција намењена политичким разговорима са представницима *привремених институција самоуправе* (у овом тексту: ПИС) на Косову и Метохији. Њих је успоставио режим у Приштини насилничким оружаним средствима супротно Уставу Републике Србије ради стварања једнонационалне шиптарске државе у постојбини Србског народа, у корену његове државности и духовности. Резолуцијом се прихвата да су представници ПИСа законити представници народа на Косову и Метохији. Они то нису. Они нису изабрани на уставан и законит начин на слободним и равноправним изборима под јурисдикцијом Републике Србије. Резолуција дозвољава да се међу њима налазе и лица која немају држављанство Р. Србије, ни законски одобрен боравак на територији Р. Србије - на Косову и Метохији. Зато су основна сврха, назив и намена Резолуције супротни Уставу Р. Србије и њеним

темељима (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије).

Прихватањем да представници ПИСа буду законити представници народа на Косову и Метохији Резолуција поништава следећа опредељења изложена у самој њеној Преамбули:

- а. Имајући у виду да Аутономна покрајина Косово и Метохија заузима централно место у политичком, економском, безбедносном, културолошком, идентитетском и духовном смислу за Републику Србију и њене грађане,*
- б. У жељи да оствари дугорочни државни и национални циљ – очување целовитости државне територије, суверенитета, економски развој, заштиту политичких, економских и безбедносних интереса Републике Србије на подручју Косова и Метохије, омогућавање бољег живота за све грађане приступањем Европској унији, демографски опоравак,*
- в. Полазећи од тога да свако решење, било општег или неког посебног питања, о привременом, прелазном или коначном статусу Косова и Метохије, о положају Срба у Покрајини или о заштити српског верског и културног наслеђа мора да буде у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244,*
- г. Потврђујући ставове из свих резолуција, декларација и одлука Народне скупштине Републике Србије о Косову и Метохији и узимајући у обзир одлуке Генералне скупштине и Савета безбедности Уједињених нација о Косову и Метохији,*

Република Србија није прогласила окупацију Косова и Метохије, иако за то има потпуно право и све разлоге, као што показују претходно и даље излагање. Да је Р. Србија прогласила окупацију Косова и Метохије од стране шиптарских оружаних снага, подржаних и потпомогнутих снагама КФОРа и ЕУЛЕКСа, као што се доказује у претходним и следећим деловима овог дописа, онда би:

- Република Србија била насилно приморавана да прихвата разговоре с представницима ПИСа,

и

- Република Србија би била уставно обавезна да огласи да не прихвата окупацију и да објављује своју трајну борбу за ослобођење народа и територије Косова и Метохије од окупаторске власти.

Пошто Република Србија није објавила да је део њене територије - Косово и Метохија - под окупацијом, пошто су представници ПИСа незаконито изабрани и успостављени под окриљем противуставне шиптарске оружане силе, што је у супротности Уставу Р. Србије (напред показано), Повељи УН (њеној Преамбули и њеном члану 1) и Резолуцији 1244 УН, и пошто КФОР и ЕУЛЕКС не извршавају обавезе из одредби Резолуције 1244 УН (што се овде доказује), зато Република Србија нема права да разговара са представницима ПИСа. Зато је противуставна основна намена Резолуције да се разговара са неуставним и незаконитим представницима ПИСа, односно Резолуција у целини је противуставна. Даље се показује противуставност и њених делова.

Неуставност ставова Резолуције. Обавеза Републике Србије

Чињеница да је Резолуција намењена разговорима са представницима ПИСа као легитимним представницима народа на Косову и Метохији, посебно Шиптарског народа, о важним државним питањима значи да власт Р. Србије њих прихвата као такве.

Тиме је обезвређено и поништено претходно тврђење у Резолуцији под *a*). То је супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је уставно обавезна да не прихвати представнике ПИСа за законите представнике народа. Она је уставно обавезна, као и на основу Резолуције 1244 УН, да обезбеди расписивање и поштено одржавање слободних и равноправних избора за покрајинске органе и органе локалних самоуправа у складу с Уставом Р Србије.

Резолуција предвиђа да се у Србији оснивају и раздвајају заједнице на националној основи. То је супротно члану 1 Устава Р. Србије. Он јасно утврђује да је Република Србија држава Србског народа и свих грађана који у њој живе. Оваквим ставом Резолуција противуствано доводи Србски народ у његовој дедовини - на Косову и Метохији - у положај националне мањине под окупаторском шиптарском влашћу заснованом на неделима против Срба.

Задатак, на основу наведених докумената, власти Р. Србије је да обезбеди безбедан, миран и слободан живот свих држављана Р. Србије на њеној територији, значи и на Косову и Метохији, без њиховог раздвајања по националној, верској или другој основи, а што је чињено у нацистичкој Великој Албанији.

Резолуција дозвољава Влади да настави с применом већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини. Ниједна одредба Устава не дозвољава Народној скупштини да овако овласти Владу. Договори које је претходна власт постигла нису били слободно учињени договори у складу с Уставом. Они су противуствани (супротни су Преамбули, члановима 1 – 3, 5, 8, 18, 19, 21, 39, 82, 86, 89, тачкама 1 – 13 члана 97 Устава Р. Србије). Устав Републике Србије и Резолуција СБ УН 1244 обавезују власт Р. Србије да уставним и законским поступком поништи све противуствано прихваћене споразуме претходне власти.

Резолуција противуствано утврђује да ће се противуствано изабраним ПИС поверити разне надлежности. Тиме се ПИС још изразитије признаје за уставне државне институције створене супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије). Прихатањем ПИС-а за легитимне државне органе Резолуција прихвата да они представљају легитимне органе државне организације успостављене мимо Републике Србије на њеној територији. Резолуција прихвата противуствано отцепљење Косова и Метохије од Србије.

У свом Закључку (Додатак Д24) од 25. маја 2010. године под бројем ГУо-9/2010 Уставни суд је утврдио да документација коју су Европској унији били поднели господа Борис ТАДИЋ, тадашњи председник Републике, и др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, тадашњи председник Владе, није званична правоснажна пријава Р. Србије за њено учлањење у Европску Унију. Природно, јер је нису прихватили ни држављани Р. Србија ни Народна скупштина. Таква пријава може да буде поднета тек пошто држављани на референдуму тако одлуче (чланови 1 и 2, 6. став члана 203 Устава Р. Србије).

Упркос свему томе, и садашња власт Р. Србије поставља као најважнији циљ укључење Р. Србије у ЕУ. То је истакнуто и у Резолуцији. Цело вођење државе и народа, сва политика, се подређује том циљу. И то под досадашњим околностима и условима, с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији. Ово је изразит пример како једна група људи, која заузме врховне државне положаје, одузима сувереност од суверена Р. Србије – од држављана Р. Србије - супротно члану 2 Устава Р. Србије. Поред тога, Резолуција, ради противустваног укључивања Р. Србије у ЕУ, прихвата разговоре и очекује неки договор са представницима ПИСа супротно Уставу Р. Србије како је напред објашњено.

Уставни суд је обавезан да заустави противуствано покренут процес учлањења Р. Србије у ЕУ под досадашњим условима и односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији.

Република Србија је обавезна и на основу свог Устава (Преамбуле, чланова 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије) и на основу прихваћених међународних докумената, договора и обавеза (Повеље УН и Резолуције 1244) да распише и поштено спроведе слободне и равноправне изборе за све своје држављане на целој својој територији, што значи и на Косову и Метохији. Покрајинске власти и представници локалних самоуправа тако изабрани су тада и меродавни и дужни да руководе животом народа на Косову и Метохији у складу и на основу тих докумената. Резолуција то не прихвата. Зато је Резолуција противуставна и тиме ништавна (2. и 3. став члана 194 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је обавезна на основу Устава и Резолуције 1244 да захтева од КФОРа, ЕУЛЕКСа и од Савета безбедности УН да почну да у потпуности поштују и спроведе одредбе тих докумената, као и да она својим иступањима и деловањем даје пример њиховог поштовања и спровођења. За то јој није потребна Резолуција. Устав је обавезује.

Резолуција намеће Србима с Косова и Метохије да противуставне представнике ПИСа прихвате за законите представнике становништва Косова и Метохије. То је против Устава Р. Србије (супротно Преамбули, члановима 1 – 3, 18, 19, 23 – 25 Устава Р. Србије).

Резолуција ниподаштава почетак другог става Преамбуле и члана 182 Устава Р. Србије. То показује неспособност, или одбијање, власти да изврши своје уставне обавезе одређене тим члановима. У извршавању тих обавеза власт је дужна да омогући да се демократски, кроз јавну расправу отворену свим држављанима Р. Србије, утврди предлог за суштинску аутономију Косова и Метохије, а не да се договара са противуставним представницима ПИСа. Потом да омогући народу да се о усвојеном предлогу изјасни на референдуму. Он треба да се поштено спроведе за све држављане Р. Србије слободно и равноправно на целој њеној територији што значи и на Косову и Метохији.

Резолуција тврди да је Република Србија спремна за *додатне уступке ради преваладавања тренутног стања у односима између српског и албанског народа.*

Држављани су своје опредељење исказали референдумским усвајањем Устава. Никакава одступања од Устава нису дозвољена. Уступци, које су учиниле претходне власти од 10. јуна 1999. године до маја 2012. године, су већ били противуставни. Они су дубоко срозали безбедносну ситуацију Р. Србије, Србског народа и већине њених држављана.

Народ Србије није Уставом предвидео нове уступке. Устав Р. Србије даје велика права националним мањинама (чланови 12, 14, 18, 19, 21, 22, 75 – 81, 182 - 184 Устава). Она су већа него што обавезује Повеља УН. Националне мањине у Р. Србији имају већа права него у било којој другој европској држави. Таква права немају Срби у другим државама, укључујући и закониту шиптарску државу Албанију. Р. Србија поштује национална права мањина.

У Резолуцији се однос шиптарских терористичких група и противуставног режима у Приштини према Србском народу и Републици Србији поистовећује са односом Шиптарског и Србског народа у целини. То није дозвољено јер не одговара истини. Многи Срби и Шиптари су добро и поштено сарађивали и остваривали су добар људски и пословни однос. Србски народ се није непријатељски односио према Шиптарском народу.

Срби и Србија су пружали и пружили спасоносно уточиште од стаљинистичке диктатуре Енвера Хоџе многим Шиптарима и њиховим породицама. Добијали су на коришћење друштвене станове. Несметано и лако су стицали држављанство Р. Србије преко држављанства ФНРЈ/СФРЈ. Добијали су сва грађанска и политичка права. Слободно су неговали своју културу. Слободно су рађали, одгајали и школовали своју децу. Она су несметано одрастала и могла су да се образују заједно са србском децом. Србски

наставници и професори универзитета су равноправно учили и оцењивали сву децу, без обзира на националност и Веру.

Чињеница да је шиптарски наталитет на Косову и Метохији један од највећих у свету, много већи него у Албанији, је неумољив доказ да су Шиптари на Косову и Метохији имали сва права, да су веома добро живели у миру са Србским народом и осталим становништвом. Тај однос су реметиле и хоће да униште терористичка деловања појединих Шиптара из којих је израсла ОВК.

Те добре људске и националне односе покушавају да униште шиптарски терористи и из њих проистекао шиптарски режим у Приштини. Он је изабрао и основао садашње ПИС и изабрао њихове представнике.

Није дозвољено да се недела терориста из једног народа приписују целом народу. То је против Устава Р. Србије (супротно члановима 1, 19, 21, 23, 49, 81, тачки 2 члана 97 Устава Р. Србије).

Резолуција одбацује Став 1 члана 6 Кривичног законика Р. Србије.

Резолуција прихвата уништавање суверености, независности, територијалне целине, промену државних граница, уништавање јединствености правног и царинског система, Републике Србије; уништавање људских права и слобода, изборних права, и озакоњује насилно наметнуту окупацију Косова и Метохије. Резолуција је потпуно противуставан акт којим се уништава Република Србија. Њени доносиоци су деловали противуставно и извршили кривична дела. Њени извршиоци делују противуставно и чине кривична дела. Детаљнија анализа је дата у Додатку ДЗ.

III.2.2 Нечињење Уставног суда поводом државног удара

У претходном одељку (***III.2.1***) је укратко показана неуставност Резолуције (детаљније видети у Додацима ДЗ и Д28). Мало веће Уставног суда је својим Закључком (Додатак Д4) одбило Предлог (Додатак Д3) да Уставни суд покрене поступак оцене уставности и законитости Резолуције. Уставни суд је тиме одлучио да дозволи властима деловање супротно Уставу: спровођење извршеног државног удара (Додатак Д28).

Да би се то спречило и да би се руковођење државом Р. Србијом вратило у уставне оквире, Уставном суду су биле поднете две уставне жалбе (Додатак Д5 и Додатак Д26). Ова уставна жалба је уређена уставна жалба из 10/06/2013. (Додатак Д5) и од 28. децембра 2013. године која се налази у Уставном суду. Уређена је према члану 170 Устава и захтевима Закона о Уставном суду (чланови 82 – 85 тог закона). Уставни суд још није заузео став по другој уставној жалби од 9. маја 2013. године (Додатак Д26). Она се повезује с овом уставном жалбом на ставове и документе Уставног суда којима он саучествује с водећим државним органима у уништавању људских права и слобода и у растурању државе Републике Србије.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗАХТЕВА

IV Образложење захтева 1. до 3.

IV.1 Оцена уставности и законитости Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косоову и Метохији

Уставном суду је био поднет (18. јануара 2013. године) (Додатак ДЗ)

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободe, оцени уставност *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији* (у даљем тексту: Резолуција.)» (Додатак Д2)

Образложење Предлога износи чињенице о следећем:

- Искуство о недозвољеном односу највиших државних савезних и републичких органа СФРЈ према Уставу СФРЈ: последице њиховог непоштовања Устава. Изложено је да се не би поновило.
- Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштвала.
- Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије.
- Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције.
- Неуставност ставова из 1. члана Резолуције. Обавеза Републике Србије.
- Неуставност осталих делова Резолуције.
- Неважност Резолуције у целини.
- Непоштовање Устава, демократије, слободe и суверености држављана.

Образложење Предлога се завршава Закључком који почиње мотом:

***Само једно зло је неизлечиво –
ако народ сам дигне руке од себе.***

Гете

Када врховни државни органи (Народна скупштина, председник Републике, Влада и Уставни суд) не поштују Устав, када Уставни суд дозвољава да се Народна скупштина, председник Републике и Влада не повинују Уставу, онда то може да доведе народ у стање потпуне апатије и незаинтересованости за своју државу, за очување својих националних вредности, за то којој ће држави да припада; народ престаје да се брине о себи у целини и прелази у аморфно стање незаинтересованости за општи, народни и државни, интерес. Када Народни посланици, председник Републике, и Влада воде противуставну политику и Уставни суд остаје пасиван према томе, уместо да штити Устав, онда ова Гетеова порука постаје застрашујуће тачна. Наш народ се не бунује, не супротставља се активно противуставном деловању врховних државних органа и руководиоца. Србски народ реагује тихо. Број чедоморстава је међу највећим у свету. Многи млади људи постају незаинтересовани да оснивају и развијају породице у отаџбини. Многи млади људи напуштају отаџбину да би своју личну и породичну будућност градили у исељеништву. Већина народа не учествује на изборима. Ако Уставни суд не почне да испуњава потпуно своје обавезе и да у целиности примењује своја уставна права, последица ће бити и да садашње пунолетне генерације не остављају млађим генерацијама ни оно што смо наследили од ранијих србских генерација.

У Закључку се указује на:

6. Суверено државно иступање Републике Србије.
7. Државно суочавање с постојећом окупацијом и утврђивање основног државног циља.

IV.2 Закључак Уставног суда

Уставни суд је доставио следећи Закључак (Број: IУз – 20/2013 од 22. априла 2013. године) (Додатак Д25) подносиоцу Предлога:

„Уставни суд, Мало веће, у саставу: судија Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић, чланови већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници одржаној 28. 2. 2013. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији (``Службени гласник РС``, број 4/13).

Образложење

Уставном суду поднете су две иницијативе за оцену уставности Резолуције наведене у изреци, којима иницијатори, између осталог, оспоравају уставност самог вођења политичких разговора са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији.

У спроведеном претходном поступку Уставни суд је утврдио да су оспореном Резолуцијом Народне скупштине утврђени основни принципи за политичке разговоре са представницима привремених институција (ПИС) у Приштини.

Резолуција по својој природи представља политичко-правни акт којим се исказују гледишта и утврђују ставови и најчешће садржи оцене о одређеним проблемима или стању и смернице шта и како учинити да се отклоне или реше проблеми или стања на које се односе у њој исказане оцене. У том смислу резолуција није акт правне природе, а ставови и опредељења у њој претпостављају доношење других правних аката. Дакле, по својој суштини Резолуција представља форму у којој Народна скупштина доноси политичку одлуку, за чије спровођење је касније у одређеним случајевима потребно донети одговарајуће прописе и друге правне акте, од стране надлежних органа.

Полазећи од форме и садржине оспорене Резолуције, Уставни суд је оценио да она по својој правној природи нема карактер општег правног акта у смислу одредаба члана 167. Устава за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, те је стога иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС), због ненадлежности да по њој поступа.

С обзиром на изложено, Уставни суд је на основу члана 42в став 1. тачка 2) и члана 47. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
Весна Илић Прелић, с.р.“

IV.3 Уставна жалба Уставном суду

Уставном суду је била поднета Уставна жалба бр. IУз – 20/2013 од 9. маја 2013. године (Додатак Д26)

„УСТАВНА ЖАЛБА

на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић.“ (Додатак Д25)

Пошто је Образложење Уставне жалбе било јавно изложено (на и простору: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“ до 1. октобра 2013. године када је тај ипростор затворен из финансијских разлога) оно се овде не понавља јер Уставни суд још није обавестио подносиоца уставне жалбе о свом ставу о њој, а она је у целости приложена у Додатку Д26 (који може да се добије, као и сваки други додатак, слањем захтева на: Iyubomir_gruyitch@yahoo.com).

IV.4 *Оправданост Захтева 1. до 3.*

Уставни суд своје одлуке доноси у име народа на основу Устава, закона, потврђеног међународног уговора и прописа донетом на основу закона (1. и 2. став члана 145 Устава). Ово посебно обавезује Уставни суд да праведно, засновано на истини, испуњава у потпуности своје уставне дужности и обавезе, и да у целости примењује своја уставна права, ради очувања државе Србије и обезбеђивања људских права и слобода у њој (члан 11 Закона о Уставном суду).

Претходно излагање (поглавља **II** и **III**) показује да Уставни суд није у потпуности испуњавао своје уставне дужности и да није у целости користио своја уставна права. Уставном суду су биле много важније форма и формалности око поднетих предлога да покрене поступак за оцену уставности и законитости аката или деловања врховних државних органа или водеће политичке странке него њихова суштина и њихове последице испољене у рушењу државе Републике Србије, губљењу њене независности и самосталности, њеном унижавању и понижавању њених држављана, гушењу људских права, слобода и достојанства народа. Уставни суд може још увек да заустави то опште пропадање државе и народа и да се ослободи свог саучесништва у томе ако прихвати ову уставну жалбу и опредељен захтев. Уставни суд ће тада почети да у потпуности испуњава своје уставне дужности и у целости да користи своја уставна права. Биће пример који треба да следе сви остали судови и судије у Србији.

Сваки судија Уставног суда који одбија ову уставну жалбу и/или опредељен захтев под 1. - 3. одлучује тиме да подржава противуставна деловања и акта врховне државне власти. Он заузима став супротан својој судској заклетви коју је јавно положио пред председником Народне скупштине (члан 11 Закона о Уставном суду):

Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати Устава и закона и да ћу своју дужност обављати часно, савесно и непристрасно.

Зато је дужан да поднесе оставку.

Ако већина судија Уставног суда одбије да прихвати ову уставну жалбу и опредељени захтев под 1. - 3., а не поднесу оставке, онда ће то бити тежак ударац праведности судства у Србији.

V Образложење захтева 4. до 10.

V.1 *Аутори и доносиоци Резолуције Народне скупштине од 13. јануара 2013. године*

Господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, Председник Владе и министар унутрашњих послова, и Александар ВУЧИЋ су били припремили Влади предлог Резолуције у виду Платформе. Њега су чланови Владе били једногласно усвојили. У њихово име је био поднет предлог Резолуције Народној скупштини на усвајање. 175 од 250 народних посланика је гласало за њега. Будући да је довољна већина народних посланика гласала за предлог, Народна скупштина га је усвојила на својој првој ванредној седници 13. јануара 2013. године као своју Резолуцију под називом:

«Резолуција Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији» (у овом тексту укратко: **Резолуција**) (Додатак Д2).

V.2 *Противуставна и кривична дела власти, њен државни удар и њена нелегитимност*

У поглављу **III** је укратко показана противуоставност Резолуције, а детаљније у Додатку Д3. Она третира питања, нпр. укључивање Р. Србије у ЕУ, која захтевају промену Устава и налажу референдумско одлучивање о њима. Резолуција не само да омаловажава сувереност држављана Р. Србије, већ им је и одузима. Резолуција је усвојена на недемократски начин. Народу није пружена могућност за јавну расправу о њој пре њеног усвајања, а што је било неопходно пошто је Резолуција противуоставна. Такав однос Резолуције према Р. Србији, њеном Уставу и њеном народу је противуоставан (Преамбула, чланови 1 – 3, 5, 19, 21, 23, 25, 51, 54, тачке 1 – 6 члана 97 Устава Р. Србије).

Текст Платформе, тј. предлога Резолуције, је био скривен и од јавности и од народних посланика све до одвијања седнице Народне скупштине 12. јануара о. г. О предлогу Резолуције није била отворена јавна расправа. Седница је одржавана у Скупштини под великим њеним полицијским окружењем.

Власт је забранила удружењу грађана „Никад граница“ да тог дана, пре почетка седнице Народне скупштине, одржи протестан скуп. Већ само скривање текста Платформе и неотварање јавне дискусије о предлогу Резолуције су довољни и оправдани разлози да се, не само одржи протестан скуп, већ и да се одложи седница Народне скупштине.

Десетине полицијских ципова и велики број кршних полицајаца, сакривање Платформе од држављана Р. Србије и онемогућавање да се отвори јавна расправа и о Платформи, тј. о предлогу Резолуције, су нас вратили у доба 1945. -1988. године. То је дубоко унижавање права и слобода држављана Р. Србије, омаловажавање европских демократских вредности и слобода, одузимање суверенитета од суверена Р. Србије који чине држављани Р. Србије. Тиме се деловало супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, члановима 1 – 3, 51, 54, тачки 2 члана 97 Устава Р. Србије).

Резолуција је противуоставан акт (детаљни докази су у Додатку Д3). Као што већ и сам њен назив показује, она утврђује принципе за разговоре са организаторима окупацијске власти који су низом кривичних дела успоставили ту власт на Косову и Метохији (i до xxiii у V.1) уз подршку оружаних снага КФОР-а и ЕУЛЕКС-а супротно Резолуцији СБ УН 1244 и Уставу Р. Србије (V.2).

Народна скупштина је објавила да су Резолуција и «њоме утврђени правац, смернице и циљеви државне политике обавезујући за све државне органе и организације, и да могу бити измењени само новом Резолуцијом Народне скупштине».

Устав Републике Србије утврђује њен карактер, њена правила, критеријуме, правац, смернице и циљеве државне политике, начине, средства и методе њиховог остваривања. Устав је врховни правни акт с којим сви остали акти морају да буду у сагласности или су ништавни и неважећи.

Резолуција на нелегитиман начин преузима улогу Устава. Њоме је Устав стављен ван снаге. Тиме је извршен државни удар (Додатак Д3 и Додатак Д28).

У свом Закључку (Додатак Д4) Мало веће Уставног суда утврђује:

«Резолуција по својој природи представља политичко-правни акт којим се исказују гледишта и утврђују ставови и најчешће садржи оцене о одређеним проблемима или стању и смернице шта и како учинити да се отклоне или реше проблеми или стања на које се односе у њој исказане оцене. У том смислу резолуција није акт правне природе, а ставови и опредељења у њој претпостављају доношење других правних аката. Дакле, по својој суштини Резолуција представља форму у којој Народна скупштина доноси политичку одлуку, за чије спровођење је касније у одређеним случајевима потребно донети одговарајуће прописе и друге правне акте, од стране надлежних органа.»

Мало веће Уставног суда овиме потврђује да је Народна скупштина донела Резолуцију да

она буде меродавна за даље вођење и управљање Републике Србије, потпуно запостављајући њен Устав. Овиме је Устав на противуставаан начин (члан 203 Устава) стављен ван снаге. Извршен је државни удар.

Господа Томислав НИКОЛИЋ, Ивица ДАЧИЋ, Александар ВУЧИЋ, сви чланови Владе, Влада у целини и 175 народних посланика који су својим гласовима одлучили да Народна скупштина усвоји Резолуцију, су извршили тај државни удар и истовремено потпуно изгубили легитимитет да буду на врховним државним положајима на којима се и даље задржавају. Они:

- 1) супротно Уставу (став 1 члана 2 Устава) самовољно узимају сувереност од народа, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 2) уништавају сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (Тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика),
- 3) на противуставаан начин доводе Србију у положај подчињености и зависности од шиптарске власти на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 305 Кривичног законика),
- 4) признају и прихватају предају Србије на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 306 Кривичног законика),
- 5) узурпирају власт мимо воље народа кршећи Устав (став 2 члана 2 Устава), што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 6) супротно Уставу (став 1 члана 3 Устава) укидају владавину права, која је једна од основа Републике Србије, што је кривично дело (тачка (1) члана 308 Кривичног законика),
- 7) се не повинују Уставу и делују супротно Уставу (став 2 члана 3 Устава) успостављајући своје самовлашће, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 8) руше Републику Србију као државу засновану на владавини права, социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским начелима и вредностима (члан 1 Устава), доводе Србију у стање подчињености те делују супротно Уставу, што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика)
- 9) на противуставаан начин отцепљују Косово и Метохију од осталог дела Србије, што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 10) руше територијалну целовитост Републике Србије супротно Уставу (став 1 члана 8 и тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 11) руше територијалну организацију Републике Србије насупрот Уставу (тачка 3 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 12) мењају границе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 8 Устава), што је кривично дело (чланови 307 и 308 Кривичног законика),
- 13) уништавају људска права и слободе супротно Уставу (чланови 18 – 20, 27 и тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),
- 14) уништавају људско достојанство (свих држављана Р. Србије који поштују Устав) и тиме крше Устав (став 1 члана 23 Устава), што је кривично дело (Тачка (1) члана 137 Кривичног законика),

- 15) руше јединственост правног система Р. Србије противно Уставу (став 1 члана 4 и став 1 члана 194 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 16) уништавају јединственост судске власти у Р. Србији супротно Уставу (став 1 члана 142 Устава), , што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 17) укидају јединственост тржишта, правног положаја привредних субјеката, система обављања појединих привредних и других делатности, робне размене; монетарног, банкарског, девизног и царинског система; пореског система у Р. Србији одбацујући Устав (тачка 6 члана 97 Устава), , што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 18) ограничавају слободу кретања супротно Уставу (члан 39 Устава). То је кривично дело (тачке (1) чланова 132 и 133 Кривичног законика),
- 19) угрожавају уставно уређење и безбедност Србије у току вршења својих врховних државних дужности, што је кривично дело (чланови 308 и 314 Кривичног законика),
- 20) чине групу која врши кривична дела из чланова 305 – 307 Кривичног законика, што је кривично дело (тачке (1) чланова 319 и 320 Кривичног законика),
- 21) самовласно су присвојили право да одлучују о противуставном вођењу народа и државе супротно Уставу (став 2 Члана 2 и став 4 члана 5 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 22) користе своје службене положаје да добијају подршку из Европске Уније чиме себи прибављају користи и привилегије које добијају заузимањем врховних државних положаја упркос изгубљеног легитимитета за то, што је кривично дело (тачка (1) члана 359 Кривичног законика),
- 23) несавесно обављају врховне државне дужности кршењем Устава, што је кривично дело (тачка (1) члана 361 Кривичног законика),
- 24) коришћењем моћи силе која проистиче из врховних државних положаја које врше покушавају да промене уставно уређење Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика).
- 25) Председник Републике Томислав НИКОЛИЋ је извршио утицај на судије Уставног суда да не разматрају уставност и законитост Бриселског споразума до добијања датума за учлањење Републике Србије у Европску Унију, што Устав изричито забрањује (члан 149 Устава). Извршио је кривично дело (члан 336б Кривичног законика).

V.3 Бриселски споразум: његово доношење и ништавост

Господа

- а) Томислав НИКОЛИЋ, користећи положај, углед и ауторитет председника Републике,
 - б) Ивица ДАЧИЋ, експлоатишући положај, углед и ауторитет председника Владе и моћ министра унутрашњих послова засновану на дисциплини и послушности полиције и жандармерије,
 - в) Александар ВУЧИЋ, исцрпљујући значај и ауторитет првог потпредседника Владе, и
 - г) сви остали чланови Владе, користећи свој положај власти,
- од 13. јануара 2013 воде и управљају државу и народ од тада према Резолуцији, а не по Уставу. На основу Резолуције, супротно Уставу, они:

- 26) су прихватили и насилним путем спровode Бриселски споразум, који је противуставан (јавни доказ његове противуставности је дат у Додатку Д9) и зато је ништаван и неважећи (ставови 2 – 4 члана 194 Устава), чиме силом која проистиче

из врховних државних положаја покушавају да промене уставно уређење Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),

- 27) су, на основу Резолуције и Бриселског споразума, одбацујући Устав, прихватили и подржавају изборе које организује шиптарска окупацијска власт, а не Република Србија, и врше присилу над Србима запосленим у државној служби Р. Србије, под претњама, да морају с породицама да учествују на изборима, што су кривична дела (чланови 155, 308, 319, и 359 Кривичног законика).
- 28) Председник Републике Томислав НИКОЛИЋ тачно изјављује да *Република Србија није признала и неће да призна нелегитимну окупацијску организацију и нелегитимне окупаторске институције које је створила ОВК уз подршку КФОР-а и ЕУЛЕКС-а, да Република Србија није признала и неће да призна од њих прокламовану тзв. државу коју називају «Косова» на Косову и Метохији*. Он је потпуно свестан тог става Србије. Он се заклео да ће то да поштује и брани.

Међутим, господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, сви остали чланови Владе, и 175 народних посланика који су изгласали Резолуцију прихватају неуставно прокламовану тзв. државу «Косова» за самосталну и независну државу према тој Резолуцији и Бриселском споразуму. Они својим делима прихватају предају (капитулацију) Републике Србије и њено уништавање и њима поништавају своје изјаве. То су кривична дела (чланови 305 - 308, 314, 319, 330, 359 и 361 Кривичног законика).

Тиме делују супротно Уставу продубљујући своја противуставна деловања и кривична дела наведена под 1) до 24) у претходном одељку: **VIII.2**. То проширују и својим следећим противуставним и кривичним делима:

- 29) Укидају Привремену Скупштину Косова и Метохије основану на основу Устава Р. Србије (чланови 176, 177, 179, 180, 182 – 185 Устава), што представља предају (капитулацију државе). То је кривично дело (чланови 155, 306, 308 Кривичног законика).
- 30) Одузимају изборно право држављанима Р. Србије супротно Уставу (чланови 1, 3 и 52 Устава), што је кривично дело (чланови 155, 159 Кривичног законика).
- 31) Насилно их принуђују да учествују на изборима које не организује Р. Србија супротно Уставу (члан 52 Устава) чиме наносе тешке патње Србима, а да би добили признања из ЕУ, што је кривично дело (тачка (2) члана 137 Кривичног законика).
- 32) Присилвавају их да прихвате шиптарску окупацијску власт за легитимну. Тиме прихватају предају Србије и Србе прогањају из државе Р. Србије супротно Уставу (став 2 члана 38 и Тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 306, 370, 371 и 387 Кривичног законика).
- 33) Не помажу Србима на Косову и Метохији који су подвргнути сталној опасности по живот. То је кривично дело (тачка (1) члана 127 Кривичног законика).
- 34) Приморављају Србе на Косову и Метохији да се одрекну права човека гарантована Уставом и законом, што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),
- 35) Гурају Србе у беспомоћан положај опасан по живот супротно Уставу (став 1 члана 34 Устава), који доводи Србе у положај да се принудно исељавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 371 Кривичног законика).
- 36) Доводе Србе у ропски положај или у положај сличан ропском што је забрањено Уставом (став 1 члана 26 Устава), који доводи до истребљења Срба на Косову и Метохији, што је кривично дело (чланови 370, 371 и 390 Кривичног законика).

- 37) Присилјавају Србе да се одрекну привредног, царинског, правног и школског система Р. Србије и да прихвате шиптарски окупацијски ситем, чиме крше Устав (члан 18 и тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 135 Кривичног законика).
- 38) Спроводе дискриминацију над Србима који поштују Устав Р. Србије на Косову и Метохији супротно Уставу (члан 21 Устава), што је кривично дело (чланови 135 и 137 Кривичног законика).
- 39) Вређају држављане Р. Србије који поштују Устав, што је кривично дело (члан 137 и тачка (1) члана 170 Кривичног законика).

То су последице противуставности Резолуције и Бриселског споразума.

V.4 Противуставна деловања и кривична дела са умишљајем

- а) Господа Томислав НИКОЛИЋ и Борис ТАДИЋ, користећи положај, углед и ауторитет председника Републике и снагу војске,
- б) господа Ивица ДАЧИЋ, експлоатишући положај, углед и ауторитет председника Владе и моћ министра унутрашњих послова, и др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, такође експлоатишући положај, углед и ауторитет председника Владе,
- в) господин Александар ВУЧИЋ, исцрпљујући значај и ауторитет првог потпредседника Владе,
- г) сви остали чланови Владе, и Влада у целини, користећи свој положај власти, и
- д) 175 народних посланика који су 13. јануара 2013. године гласали за Резолуцију,

су са умишљајем деловали и делују супротно Уставу и закону и извршавају претходно наведена кривична дела. То јасно потврђују и (наведени у овом тексту) искази госпoде ТАДИЋА, НИКОЛИЋА, ДАЧИЋА и ВУЧИЋА за њих лично, а и за све који их следе и подржавају.

V.5 Оправданост и благодат Захтева 4. до 10.

Опредељен захтев под 4. до 10. се подноси:

- пошто је, (упркос на време упућиваних апела 1991. године врховним савезним и републичким државним органима за мирнодопско, уставно, решавање проблема и ситуације), непоштовање Устава СФРЈ из 1974. године од стране свих врховних савезних државних органа и врховних државних органа свих република СФРЈ омогућило противуставно, насилничко, растурање СФРЈ са катастрофалним и трагичним последицама по људе, народе и материјална добра, а посебно по Србски народ и по Србију,
- да се то не би поновило сада у Србији,
- на основу Устава Републике Србије (Преамбула, чланови 1-5, 8, 16, 18, 19, 21-27, 39, 40, 43, 52, 56, 58, 59, 64, 68, 71-74, 97, 98, 111, 112, 114, 122, 123, 145, 166 – 168, 170, 194 и 203 Устава) и њеног Кривичног законика (чланови 2, 3, 6, 7, 9, 14, 15, 22, 25, 33, 35, 125, 127, 128, 132, 133, 135, 137, 139, 155, 159, 170, 173, 174, 203, 204, 206, 218, 219, 219а, 221а, 305-308, 314, 318-321, 330, 344, 354, 359, 361, 370-372, 383, 387, 388, 390, 391 и 393а Кривичног законика),

- пошто су се господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Борис ТАДИЋ, претходни председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, претходни председник Владе, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, Влада у целини, и 175 народних посланика потпуно оглушили о сва добронамерна указивања, упозорења, о све предлоге и захтеве њима да поштују Устав и закон или да поднесу оставку због кршења Устава (Додатак Д16),
- пошто је господин Борис ТАДИЋ прихватио да буде инаугурисан за председника Републике упркос поднетим му доказима (детаљније у Додатку Д16) да су председнички избори били противуставни, што је био почетак његовог изразито противуставног деловања (Додатак Д17 и Додатак 27),
- пошто Преамбула Устава јасно и изричито утврђује (да се избегне недоумица: Преамбула Устава је важила 2008. године за господина Бориса ТАДИЋА, тадашњег председника Републике):

Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима, грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ,

- пошто је господин Борис ТАДИЋ тада положио јавно Председничку заклетву (Члан 114 Устава):

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности,

коју је драстично потом кршио,

- пошто је господин Борис ТАДИЋ подчинио функцију и положај, експлоатисао углед, ауторитет и моћ председника Републике интересима политичке странке чији је био председник и својим личним (Додатак Д27), чиме је деловао супротно Уставу (чланови 6, 111, 112, 114, 115 Устава) и чинио кривично дело (члан 330 Кривичног законика) (Додатак Д27),
- пошто је господин Борис ТАДИЋ самовољно преузео вођење политике Р. Србије делујући супротно Уставу (чланови 112, 115, 122 и 123 Устава) и извршио кривично дело (члан 330 Кривичног законика) (Додатак Д27),
- пошто је господин Борис ТАДИЋ руководио потписивањем противуставног споразума с Европском Унијом (Преамбула, Председничка заклетва, чланови 99, 105, 123 и 194 Устава) (Додатак Д27),
- пошто је господин Борис ТАДИЋ учинио изборе противуставним јер је противуставно био носилац изборне листе и збирне изборне листе (чланови 6 и 115 Устава) и учинио кривично дело (члан 359 Кривичног законика) (Додатак Д27),

- пошто је господин Борис ТАДИЋ у својству председника Републике наметнуо самовољно, без народне сагласности, да Србија мора по сваку цену, под свим поражавајућим условима и при дотадашњем (настављеном с појачањем до данас) понижавајућем, нимало пријатељском, односу већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији, да се пријави и постане члан ЕУ и ради тога да испуњава све захтеве који јој се упућују из ЕУ, чиме је драстично деловао против Устава (члан 1, 1. став члана 2, 2. – 4. тачка првог дела члана 99, тачка 6 другог дела члана 105, члан 112, чланови 122, 123 и 203), чиме је чинио кривична дела (чланови 173, 305, 330, 361 Кривичног законика) (Додатак Д27),
- јер су господа Борис ТАДИЋ у својству председника Републике и др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, у својству председника Владе, самовољно поднели документацију за уклањање Р. Србије у Европску Унију, чиме су деловали супротно начелима грађанске демократије, суверенитету Р. Србије, људским правима и слободама грађана, чиме су деловали против Устава (члан 1, 1. став члана 2, 2. – 4. тачка првог дела члана 99, тачка 6 другог дела члана 105, члан 112, чланови 122, 123 и 203) и узурпирани су владајуће државне положаје, чиме су извршили кривична дела (чланови 305, 330, 361 Кривичног законика) (Додатак Д27),
- пошто је власт Сједињених Америчких Држава систематски ширила неистине о Србима и Србији и те неистине најпре користила да би развијала и разбуктавала демонизовање Србског народа, а потом да би правдала бомбардовања Срба у Републици Српској 1995. г. и у Србији 1999. г., чије су оружане снаге учествовале у потпуно непријатељском чину 78-о дневног и ноћног, ничим изазваног и неоправдивог, бомбардовања кршећи Устав Р. Србије (Преамбула, чланови 1, 8, 16, 18, 19, 23 - 27, 97) и без одобрења УН (супротно Преамбули и члановима 1, 2, 4, 33 Повеље УН), уништавања и загађивања касетним бомбама и осиромашеним уранијумом Србију и убијале њено невино цивилно становништво, од деце до старих људи упркос многобројним молбама, апелима и петицијама (неке од којих су у Додатку Д29) да то прекину и да поштују Републику Србију и њен Устав, што је омогућавало насилно нелегитимно усељавање Шиптара у Србију, увођење и настојање да се озакони терористичка окупаторска власт на Косову и Метохији, те је свим тим радњама власт САД на територији Р. Србији извршила кривична дела (1. став члана 6, чланови 25, 28, 133, 135, 137, 155, 173, 218, 305, 1. став члана 307, чланови 308, 314, 318, 370, 372, 387, 390, 391 Кривичног законика),
- пошто је власт Сједињених Америчких Држава без одобрења или сагласности Републике Србије и Уједињених Нација, супротно Уставу Р. Србије (Преамбула, чланови 1, 18 - 20, 23 - 27, 97) и супротно Повељи УН (супротно Преамбули, члановима 1, 2, 4, 33 Повеље УН), саградила у Србији - на Косову и Метохији - једну од највећих војних база (3,86 км²) одмах после завршетка 87-о даноноћног бесомучног бомбардовања Србије, што показује да је пројекат био урађен знатно раније, а коју је користила и користи за подршку шиптарском терористичком окупирању Косова и Метохије и његовом отимању од Србије, за укидање људских права и слобода Србима, за њихово понижавање и довођење у скоро ропски положај, и за држање у страху целе Србије и њеном подчињавању својој вољи, чиме је власт САД извршила на територији Р. Србије кривична дела (1. став члана 6, чланови 9, 25, 128, 133, 135, 137, 155, 159, 170, 174, 305, 307, 308, 314, 318, 370, 387, 390 Кривичног законика),
- пошто је, упркос свему томе, господин Борис ТАДИЋ у својству председника Републике, а у име Владе Р. Србије, потписао 07/09/2006 у Вашингтону са секретаром спољних послова САД Кондолизом РАЈС војни Споразум [који је 29/05/2009. г. Народна скупштина усвојила и озаконила, и то после шиптарског погрома и нелегитимног објављивања 2007. г. шиптарске Декларације о независности Косова (и Метохије) у виду "државе Косова", чију независност је признала и признаје власт САД упркос својој међународној обавези, чак и супротно том Споразуму из 2006. г. који обавезује власт САД да поштује Устав Р. Србије, њену независност и њен суверенитет, у којој САД имају своју амбасаду у Београду]

- између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава (Додатак Д30), тако да је Борис ТАДИЋ, председник Републике, тим својим потписом кршио (а 29/05/2009. г. и Народна скупштина кршила) Устав (тачка 4 првог дела члана 99 и тачка 6 другог дела члана 105, чланови 112, 122 и 123 Устава) (Додатак Д27) и учинио (а 29/05/2009. г. и Народна скупштина учинила) кривично дело (чланови 305, 318 и 419 Кривичног законика),
- пошто господин Борис ТАДИЋ није држављане Р. Србије, у току своје председничке кампање 2007./2008. године, обавестио да је још 2006. г. потписао тај војни Споразум са САД чиме је кршио Устав (1. став члана 51 Устава) и извршио кривично дело (члан 314 Кривичног законика),
 - пошто је тај споразум против суверенитета и независности Републике Србије, против слободе њених становника, против Устава (1. става Преамбуле, чланова 1 – 3, 1. става - чланова 18 и 27 Устава); потписивањем тог споразума председник ТАДИЋ је наставио срозавање суверенитета, независности и безбедности Републике Србије и слободе њених држављана (Додатак Д27), и извршио кривично дело (чланови 305, 306 и 419 Кривичног законика),
 - пошто је господин Борис ТАДИЋ, председник Републике, наложио из иностранства Народној скупштини да донесе Декларацију о Сребреници „која се многим неће допасти“, и пошто је својим неоснованим извињавањима потврђивао лажи да су Срби започели рат у СФРЈ, да су извршили геноцид у Сребреници, чиме је унизио и Србски народ и Србију, дубоко је повредио Устав (тачка 1 члана 112 Устава) (Додатак Д27) и извршио кривична дела (чланови 173, 174, 305 и 306 Кривичног законика),
 - пошто је господин Борис ТАДИЋ, председник Републике, у договору са странцима, одбацио Декларацију Народне скупштине упућену Генералној скупштини УН; без сагласности Народне скупштине је у име Републике Србије поднео другу Декларацију, сачињену у иностранству у договору са странцима те је драстично повредио Устав, унизио Народну скупштину, Србију и њен народ (чланови 23 и 98, тачка 4 првог дела члана 99, члан 112 и члан 194 Устава) (Додатак Д27), чиме је извршио кривична дела (чланови 173, 174 и 305 Кривичног законика),
 - пошто се господин Борис ТАДИЋ, председник Републике, није заложио у складу с Уставом и Резолуцијом УН 1244 за спровођење Декларације Народне скупштине (усвојене 31. јула, 2011. године) о актуелном стању на Косову и Метохији након једностраних и насилних аката привремених институција самоуправе у Приштини, чиме је повредио Устав (чланови 1, 2, 8, 23 до 25, 27, 111, 114) (Додатак Д27) и извршио кривична дела (чланови 359 и 361 Кривичног законика),
 - пошто Председник Борис ТАДИЋ није предузимао одговарајуће, нити довољне нити неопходне, акције, а ради одбране земље као врховни командант војске (последњи став Члана 112 Устава) и као једини овлашћени представник Републике Србије (Тачка 1 Члана 112 Устава Р. Србије), код УН (КФОР, УНМИК, Секретар УН, Савет Безбедности) и ЕУЛЕКС-а да УН и ЕУЛЕКС обезбеде испуњење обавеза које су преузели према Резолуцији 1244) (Додатак Д27), чиме је извршио кривична дела (чланови 305, 359 и 361 Кривичног законика),
 - пошто је господин Борис ТАДИЋ, председник Републике, прихватио шиптарску окупацију дела Р. Србије – Косово и Метохију, (Додатак Д27), чиме је извршио кривично дело (члан 306 Кривичног законика),

- пошто је господин Борис ТАДИЋ, председник Републике, деловао на уништавању територијалне целовитости Р. Србије и на њеном растурању, на срзавању људских права и слобода (Додатак Д27), и тиме деловао супротно Уставу (члан 8 Устава) и извршио кривично дело (1. став члана 307 Кривичног законика),
- пошто је господин др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, у својству председника Владе, у свему подржавао и следио противуставно деловање председника Републике Бориса ТАДИЋА, чиме је деловао противуставно (чланови 1-3, 8, 18-20, тачке 1-13 члана 97 и члана 203 Устава) и извршио кривична дела (чланови 33, 35, 305 – 307 Кривичног законика),
- пошто су господа ТАДИЋ, председник Републике, и др Мирко ЦВЕТКОВИЋ, председник Владе, сва своја противуставна деловања и кривична дела извршили са умишљајем и тиме извршили кривично дело (члан 25 Кривичног законика),
- пошто господин Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, свесно и намерно крши Устав што је јавно потврдио својом следећом искреном изјавом марта ове године:

Ми, по Уставу, не бисмо смели да препознајемо Косово као некакву специфичну територију изван аутономије али смо у Резолуцији предвидели, рачунајући да ће нам грађани то одобрити кроз промене Устава, зато што су наши грађани спремни да се тај проблем једном коначно реши.,

- јер је господин Томислав НИКОЛИЋ 31. маја 2012. године на посебној седници Народне скупштине добровољно положио председничку заклетву сагласно члану 114 Устава, која гласи:

Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.

- пошто је председник Републике Томислав НИКОЛИЋ, заштитник Устава и закона,
- пошто председник Републике Томислав НИКОЛИЋ као браниолац Устава и закона, треба да буде чувар суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део,
- пошто су председник Народне скупштине др Небојша СТЕФАНОВИЋ и сваки други народни посланик, према Члану 17 Закона о Народној скупштини, јавно положили следећу заклетву:

Заклињем се да ћу дужност народног посланика обављати предано, поштено, савесно и верно Уставу, бранити људска и мањинска права и грађанске слободе и по најбољем знању и умећу служити грађанима Србије, истини и правди!,

- пошто су господин Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, господин Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, и сваки други члан Владе, јавно у Народној скупштини, према Члану 16 Закона о Влади, положили заклетву која гласи:

Заклињем се на оданост Републици Србији и својом чашићу обавезујем да ћу поштовати Устав и закон и дужност члана Владе вршити савесно, одговорно и предано,

- пошто је господин Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, био јавно изјавио (парафразирам по сећању) да *ко позива на поштовање и спровођење Устава узме Устав под мишку и оде на Косово*, чиме јавно изјављује да он не може, или да неће, да спроводи обавезе и извршава дужности, које је добровољно прихватио, одређене Уставом и законом,
- пошто је господин Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, био јавно изјавио (парафразирам по сећању) да *треба да прекинемо своју историјско - националну непрекидност, да треба свако да се промени и да се променимо као народ*, чиме евентуалне јавне грехе своје, других појединаца и претходних власти преноси на цео народ, на свакога, а не спомиње да је он на врховним државним или политичким положајима преко две деценије,
- јер је господин Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, изјавио (парафразирам) да *се стиди што припада народу који је извршио злочине*, прећуткујући своја ангажовања деведесетих година и да је од тада на врховним државним или политичким положајима, као да је Србски народ икоме дао право да врши злочине у његово име, чиме је Србски народ изложио јавно порузи, што је супротно Уставу (члан 23 Устава) и кривично дело (чланови 173 и 174 Кривичног законика),
- пошто је господин Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, изјавио и јавно обелоданио: *Променићемо Устав*, чиме потврђује владање мимо слободно изражене воље народа (исказане усвајањем Устава) што је забрањено 2. ставом члана 2 Устава и представља самовлашће што је кривично дело (члан 330 Кривичног законика),
- јер господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе и Влада организују церемонијалне прославе на којима вербално исказују заслужено поштовање и дивљење родољубивом херојству наших предака и њиховим достигнућима, а која сада уништавају својим деловањима,
- пошто су господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, Влада у целини, и 175 народних посланика извршили државни удар стављањем Устава ван снаге, што је доказано у Додацима Д3 и Д28, а доказује се укратко и у овом допису,
- пошто су тиме изгубили легитимитет да буду на врховним државним положајима, што је доказано у Додацима Д3 и Д28, а доказује се укратко и у овом допису,
- јер господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе и Влада, (позивајући се тада на Устав и закон које непрекидно крше, делују против њих и ставили су их ван снаге), отварају оправдане судске процесе против држављана за корупцију вредну од десетине/стотина хиљада евра, милион евра, или неколико милиона евра, али их користе да народу скрену пажњу с њиховог деловања да истовремено предају Косово и Метохију, чија је само земаљска вредност преко дванаест хиљада милијарди (дванаест милиона милиона) долара,
- пошто ту највећу вредност Србије отуђују од ње, чиме делују противуствано (Преамбула и члан 8 Устава) и чине кривично дело (1. став члана 307 Кривичног законика),

- јер они том предајом Косова и Метохије стичу (од оних који на Западу шире лажи о Србима и Србији, демонизују нас, од оних који су наређивали или подржавали неоправдива бомбардовања народа Републике Српске, Србије и Црне Горе) у ЕУ и код ММФ похвале, признања, подршке да буду на власти и да воде такву противуставну, противдржавну и противнародну политику, да добијају кредите које користе и за плаћање војске, жандармерије и полиције захтевајући од њих неприкосновену послушност тако да се не супротстављају растурању Р. Србије и одбацивању дела народа у скоро ропски положај, у практично насилничком одузимању држављанства Р. Србије свима које подвлаче под противуставну шиптарску терористичку власт на Косову и Метохији, што ствара утисак суптилне али дубоке и уништавајуће корупције на највишем државном нивоу,
- јер председник Републике Томислав НИКОЛИЋ, иако је положио заклетву да ће да буде заштитник Устава, закона, државе, људских права и слобода, све то дозвољава и подржава делујући супротно Уставу (чланови 8, 18-20 и 111 Устава) чиме чини кривична дела (чланови 305 – 307 Кривичног законика),
- јер сви они прихватају став Европске Уније да су Срби геноцидан народ, да су извршили геноцид у Сребреници, да је за то одговорна Република Србија, чиме Србе и Србију излажу јавно порузи (што је кривично дело према ставу 1 члана 173 и члану 174 Кривичног законика) и могућим неоснованим обештећењима, уместо да се боре за међународно ширење истине о Србима и о Републици Србији, и за међународну правду према нама,
- пошто су господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, и Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, експлоатисали ауторитет, углед и моћ државних функција које извршавају и положаја на којима су, да се усвоји противуставни предлог Резолуције Народне Скупштине (Додатак Д2),
- пошто су сви чланови Владе предложили и користили углед, утицај и значај Владе да Народна скупштина усвоји противуставни предлог Резолуције (Додатак Д2),
- пошто су 175 народних посланика усвојили тај противуставни предлог за Резолуцију Народне скупштине (Додатак Д2),
- пошто су том Резолуцијом самовољно, противуставно, ставили Устав ван снаге, извршили државни удар и изгубили легитимност да буду на тим највишим државним положајима (Додаци Д3 и Д28),
- пошто су усвојили противуставан (Додатак Д9) Бриселски споразум (Додатак Д7), који је резултат владавине Борис ТАДИЋ – др Мирко ЦВЕТКОВИЋ и њеног продубљивања владавином Томислава НИКОЛИЋА – Ивице ДАЧИЋА - Александра ВУЧИЋА уз пордшку свих чланова Владе и 175 народних посланика, коме је основа Резолуција Народне скупштине од 13/01/2013 (Додатак Д2), а не Устав и закон, којим су они прихватили да се руши целовитост, независност, правни, економски, финансијски, просветни, енергетски, информацијски, тржишни и друштвени систем Р. Србије, којим су унели државну границу у сред Србије и променили њене границе, којим су укинули грађанска и људска права и слободе Србима, и другима који поштују Р. Србију и њен Устав, на Косову и Метохији, којим су их гурнули у потлачени, практично ропски, положај, чиме су деловали и делују супротно Уставу (чланови 1 – 3, ставови 3 и 4 члана 5, чланови 8, 18 – 20, 23 -27, 39, 40, 52, став 2 члана 82, став 1 члана 86, члан 89, тачке 1. – 16. члана 97, члан 111, 4. став члана 114, 1. – 3. став члана 194 Устава) и представљају кривична дела (чланови 25, 33, 35, 1. став члана 125, чланови 128, 132, 133, 137, 1. став члана 170, чланови 173, 305, 306, 1. став члана 307, члан 314, тачка (1) члана 330, члан 361, 1. став члана 390 Кривичног законика),

- пошто су претњама покушавали да приморају Србе да учествују на изборима које није организовала Р. Србија на Косову и Метохији, што је супротно Уставу (чланови 1, 3, 18-21, 52 Устава) и представља кривично дело (тачка (2) члана 155 Кривичног законика)
 - пошто прихватањем Бриселског споразума унижавају Србски народ и Србију, што је кривично дело (1. став члана 170 и члан 173 Кривичног законика),
 - пошто господа Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, први потпредседник Владе, Влада у целини, и 175 народних посланика делују супротно Уставу и закону при чему су многа од њихових дела, иступања, документа и одлуке кривична дела што се доказује у овом допису и у Додацима Д3 и Д28,
- и
- пошто су пред Уставом и законом сви једнаки (став 1 члана 21 Устава).

С обзиром на противуставна деловања и кривична дела госпоре Томислава НИКОЛИЋА, председника Републике, Бориса ТАДИЋА, претходног председника Републике, Ивице ДАЧИЋА, председника Владе и министра унутрашњих послова, др Мирка ЦВЕТКОВИЋА, претходног председника Владе, Александра ВУЧИЋА, првог потпредседника Владе, Владе у целини, и 175 народних посланика, захтев 4. до 10. је најблажа мера коју треба без одлагања Уставни суд да предузме против њиховог даљег уништавања државе Р. Србије, грађанских и људских права, слобода и достојанства њених држављана, правног, тржишног, финансијског, економског, енергетског, информацијског, просветног и царинског система Р. Србије.

Строжије мере против њих се овде не траже, упркос томе што су драстично деловали и делују супротно Уставу и извршили кривична дела са умишљајем, пошто њихова дела поткрепљена њиховим изјавама стварају утисак не само да су потпуно неспособни да извршавају државне обавезе одређене Уставом и законом већ и да нису у стању да схвате колико су неспособни и колико су страшне последице тога по државу и народ.

Прихватањем захтева под 4. до 10. Уставни суд би јасно, изричито и одлучно указао свим будућим лицима који буду прихватили те највише државне положаје да морају својим деловањем да дају примере поштовања и оживотворења Устава и да извршавају те највише државне функције без вршења кривичних дела. То ће свима њима бити, у име народа, јасно указивање да те врховне дужности морају да обављају с највећом одговорношћу пред народом.

Евентуално позивање на тешко опште стање државе и народа, када су они преузимали највише државне функције, ради ублажавања мера захтеваних под 4. до 10. не би било оправдано. Они су добро познавали то стање. Својом слободном вољом, добровољно и драговољно су прихватили своје кандидовање за највише државне функције и потом их опет драговољно преузели.

Блаже мере од захтеваних под 4. до 10. би значиле прихватање њиховог противуставног деловања и кривичних дела и у будуће. То би био подстрек и онима који после њих дођу на те положаје да могу слободно, без одговорности, да делују противуставно користећи те положаје.

VI Прекретница за Уставни суд, Републику Србију и народ

Врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим непрекидним деловањем, иступањима, ставовима и актима супротно Уставу, створили су ситуацију да се Уставном суду поднесу ова уставна жалба (чија је прва верзија у Додатку Д5) и захтев 1. до 10., као и напред наведена уставна жалба (Додатак Д26). Подношење ових предлога је и последица одбијања (Додатак Д4)

Уставног суда да прихвати предлог (Додатак Д3) за покретање поступка оцене уставности Резолуције Народне скупштине (Додатак Д2).

Уставни суд је независни државни орган који је меродаван за оцену уставности (1. став члана 166 Устава). Устав то право и ту дужност не додељује ниједном другом државном органу или институцији.

Уставни суд није користио своје право (на основу 4. става члана 168 Устава и 1. става чланова 56 и 57 Закона о Уставном суду), да, до доношења коначне одлуке, може да обустави извршење радњи према Бриселском споразуму. Последице тога могу да буду далекосежно негативне, чак и непоправиве. И ово је пример када Уставни суд не користи своје уставно право да би извршио своје уставне обавезе. Ово је и пример када рад Уставног суда није независан већ се повинује властима (препоруци председника Републике Томислава НИКОЛИЋА да Уставни суд одложи разматрање уставности и законитости Бриселског споразума док Европска Унија не заузме став о додели датума Републици Србији за њено евентуално укључивање у Унију). Тиме Уставни суд крши 4 став члана 4, 2. став члана 142 (о независности суда, у овом случају Уставног суда) и 1. став члана 166 Устава, као и 2. став члана 3 Устава да је власт обавезна да се повинује Уставу чији (врховни и једини, када председник Републике крши Устав) државни заштитник је Уставни суд (1. став члана 166 Устава).

Врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) су ставили непосредно Уставни суд, а посредно и народ, пред избор да одлучи:

1. да ли ће Уставни суд и даље својим одбијањима да покрене процесе оцене уставности и законитости њиховог рада, деловања, њихових општих аката, њих подржавати и бити њихов саучесник у кршењу Устава, срозавању и уништавању људских права и слобода, у разграђивању територијалне целовитости Републике Србије и у одузимању јој суверенитета и независности, чиме би Уставни суд ставио држављане Републике Србије у ситуацију да одлуче да ли ће, као носилац суверенитета Републике Србије, да преузму власт и директно управљање државе,

или

2. ће Уставни суд почети да испуњава све своје уставне обавезе прихватањем ове уставне жалбе и захтева 1. до 10., а тиме и предлога да оцени уставност Резолуције Народне скупштине (Додатак Д2), прихватањем захтева Српске радикалне странке (Додатак Д8) и предлога Демократске странке Србије (Додатак Д9) да оцени уставност Бриселског споразума, и тиме успоставити општи ред поштовања Устава и закона почевши од врховних законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председника Републике и Владе) чиме ће омогућити народу да верује у, да следи, Уставни суд, и чиме ће постићи опште поштовање суда, Устава и државе Републике Србије;

тј.

3. да ли ће Уставни суд одлучити да се, својим некоришћењем датих му уставних права и неизвршавањем прихваћених уставних обавеза, повинује противуставном раду, деловању, противуставним ставовима, иступањима и актима законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председника Републике и/или Владе), и да дозволи њихову самовољу доводећи народ у ситуацију да преузме власт ради непосредног вођења Републике Србије,

или

4. ће почети у целости, доследно, праведно, одлучно и одважно, да користи сва своја уставна права и да извршава све своје уставне обавезе заштите уставности и законитости, људских права и слобода, и да тиме примора законодавне и извршне државне органе (Народну скупштину, председника Републике и Владу) да се у свом раду, деловању, у својим иступањима, ставовима и својим актима потпуно повинују Уставу и закону, чиме ће успоставити општу владавину права и спровођење Устава, што ће онда и народ да следи.

VII Текуће стање, народ и Устав: обавеза Уставног суда

Противуставно, насилничко растурање СФР Југославије, њиме изазван грађански рат, неосноване оптужбе против Србског народа и Србије да су били агресор и покретач оружаних сукоба у СФРЈ, неоправдиве осмогодишње санкције против СРЈ – Република Србије и Црне Горе, лажна обавештавања западних народа коришћена за незапамћено демонизовање једног народа - Србског народа, бомбардовање Републике Српске правдано лажима о масакру на Маркалама и о неодиграном масакру преко осам хиљада невиних цивила у Сребреници, седамдесетосмодневно и ноћно бомбардовање СР Југославије, углавном Републике Србије, правдано лажима о помањкању људских права и слободе шиптарске националне мањине, о неодиграном масакру шиптарских цивила у Рачку и о егзодусу Шиптара изазваним НАТО бомбардовањем, уценама и ратним претњама наметнуто прихватање документа АХТИСАРИЈА и ЧЕРНОМИДИНА из кога је проистекао понижавајући и противуставни Кумановски споразум као резултат НАТО бомбардовања без сагласности УН, терористичко шиптарско прогањање стотина хиљада Срба и других држављана Републике Србије, терористичко шиптарско одузимање људских права и слобода на Косову и Метохији Србима и другима који нису прихватили тај тероризам заштићен и подржан од стране КФОРа и ЕУЛЕКСа, уништавање србских духовних светиња и споменика, стављање Срба у скоро ропски положај, неометано насилно вађење органа живим Србима и другим цивилима ради продаје за добијање новца потребног шиптарском тероризму, су карактеристике стварног текућег стања пре референдума (28. и 29. октобра 2006. године) о предлогу садашњег Устава. Народ Републике Србије је био потпуно свестан те стварне текуће ситуације. У таквим околностима држављани Републике Србије су на том референдуму усвојили садашњи Устав који је Народна скупштина прогласила 8. новембра 2006. године. Усвајањем овог Устава народ је јасно исказао своју вољу, своје опредељење, своја стремљења и одредио односе у држави, права и обавезе појединаца, организација, институција и државних органа, устројство саме државе. Зато је однос према Уставу однос према народу у целини. Уставни суд има одговоран и частан задатак да обезбеди поштовање народа кроз поштовање Устава.

Врховни државни законодавни и извршни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим непоштовањем Устава, иако су на основу тог Устава заузели те највише државне положаје и функције, дају народу пример непоштовања Устава. Када они изврше државни удар (што су учинили Резолуцијом Народне скупштине 13. јануара ове године: Додатак Д2, Додатак Д3 и Додатак Д28) онда дају народу потпуно право да више не поштује њихове ставове, одлуке, акта, јер су они 13. јануара ове године изгубили сав легитимитет да обављају те врховне државне функције и да буду на тим врховним државним положајима. Упркос томе они ипак остају на тим положајима и функцијама путем силе и уз саучествовање Уставног суда. Силу остварују наредбама плаћеничкој професионалној војсци, полицији и жандармерији Републике Србије да морају да спроводе њихове одлуке беспоговорно јер они нису позвани да оцењују уставност тих одлука. Да би обезбедили за то потребна финансијска средства ти врховни државни органи узимају стране кредите гурајући и државу и цео народ све дубље у дужнички понор у коме се независност и самосталност државе све више срозавају, слобода и права народа и човека се подчињавају страним владама и институцијама, у чије власти се све више преносе безбедност државе Републике Србије и сигурност њених држављана.

Уставни суд је једини државни орган позван, меродаван, обавезан и дужан да оцењује уставност.

Уставни суд својим ниподаштавањем своје обавезе и права да контролише законодавну и извршну власт (3. став члана 4 Устава), својим ниподаштавањем права да може да обавља и друге послове утврђене Уставом (и законом), а које има према тачки 6 другог става члана 167 Устава и према последњој одредби истог члана Устава, одбијањем да примени своје право да може и сам да покрене поступак за оцену Уставности и законитости према последњој одредби 1. става члана 168, неуставно ограничава своја права, обавезе и дужности одређене 1. ставом члана 166 Устава. Уставни суд је, на основу ових одредби Устава, и на основу права и обавезе да контролише рад законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председника

Републике и Владе) према 3. ставу члана 4 Устава, обавезан да својим одлукама учини да се власт повинује Уставу што је изричит уставни захтев у 2. ставу члана 3 Устава.

Пошто је Уставни суд једини државни орган и једина државна институција у Републици Србији с правом и обавезом да оцењује уставност, Уставни суд таквим својим ставовима оставља Републику Србију и цео народ без могућности, тј. чини их немоћним, да се судским путем зауставе, и потом онемогуће, противустанован рад, противустановно деловање, неуставна иступања у име Републике Србије и противуставна акта Народне скупштине, председника Републике и Владе.

Досадашња реаговања народа су испољена у апатији и осећању несврхисходности да учествује у политичком животу земље. Чедоморство нам је међу највећим у свету. Многи млади одустају од стварања породице и одгајања потомства. Многи млади напуштају Републику Србију да би свој живот градили и своју породицу стварали и развијали у исељеништву. Највећи део народа не учествује на изборима. Какву вредност имају избори на којима није учествовало више од 50% бирача (да се не спомиње више од 65%)? Зар су такви избори легитимни у смислу грађанске демократије (члан 1 Устава), зар они исказују вољу носиоца суверености државе (1. став члана 2)? Зар такви избори исказују народну вољу? Они показују само народну невољу!

ЗАКЉУЧАК

Приликом ступања на дужност судије Уставног суда полажу заклетву пред председником Народне скупштине.

Текст заклетве гласи: „Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати Устава и закона и да ћу своју дужност обављати часно, савесно и непристрасно“.

(2. и 3. став члана 11 Закона о Уставном суду)

Врховни државни законодавни и извршни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) непрекидно крше Устав тиме што дозвољавају непоштовање, обезвређивање и/или уништавање људских права и слобода, или својим ставовима, радом, деловањем, иступањима у име Републике Србије и/или својим актима они директно делују:

- против владавине права и социјалне правде, начела грађанске демократије, људских права и слобода, и припадности европским принципима и вредностима кршећи члан 1 Устава,
- против суверености грађана кршећи члан 2 Устава,
- да подређују себи судску власт супротно 2. ставу члана 3 Устава, уместо да судска власт обезбеди да се законодавна и извршна власт повинује Уставу и закону према тој истој одредби Устава,
- против суверенитета Републике Србије који је утврђен Преамбулом, 1. ставом члана 2 и тачком 1. члана 97 Устава и признат над Косовом и Метохијом Резолуцијом УН 1244 (која је саставни део правног система Републике Србије према 2. ставу члана 16 Устава),
- против јединствености и недељивости територије Републике Србије делујући супротно Преамбули, 1. ставу члана 8 и тачки 1. члана 97 Устава,
- против озбебеђивања неповредивости границе Републике Србије са стране Косова и Метохије према Македонији, Албанији и Црној гори делујући супротно 2. ставу члана 8 Устава,

- да онемогуће судској власти да контролише законодавну власт (Народну скупштину према члану 98 Устава) и извршну власт (Председника Републике према председничкој заклетви у члану 114 Устава, и Владу према члану 122 Устава),
- да не остварују заштиту људских права и слобода гарантовану члановима Устава: 18, 19, 21, 25 до 27, и тачком 2 члана 97,
- да не остварују заштиту људског достојанства и слободног развоја личности гарантовану чланом 23 Устава,
- да не остварују заштиту људског живота гарантовану 1. ставом члана 24 Устава,
- да не остварују заштиту слободе кретања и настањивања гарантовану чланом 39 Устава,
- да не остварују заштиту неповредивости стана гарантовану чланом 40 Устава,
- да не остварују заштиту слободе мисли, савести и вероисповести гарантовану чланом 43 Устава,
- да не остварују заштиту права на слободне изборе гарантовану чланом 52 Устава,
- да не остварују заштиту права на имовину гарантовану чланом 58 Устава,
- да не остварују заштиту права наслеђивања гарантовану чланом 59 Устава,
- да не остварују заштиту права детета гарантовану чланом 64 Устава,
- да не обезбеђују право на здравствену заштиту гарантовано чланом 68 Устава,
- да не остварују заштиту права на образовање гарантовану чланом 71 Устава,
- да не остварују заштиту аутономије универзитета гарантовану чланом 72 Устава,
- да не остварују заштиту научног и уметничког стварања гарантовану чланом 73 Устава,
- да не остварују заштиту животне средине гарантовану чланом 74 Устава,

све на Косову и Метохији.

Одбијајући иницијативе да покрене поступак оцене уставности и законитости ставова, рада, деловања, иступања у име Републике Србије и аката Народне скупштине, председника Републике, Владе и владајуће политичке странке, Уставни суд не само да им је омогућио да наставе кршења устава већ им је тиме пружао и пасивну подршку и заштиту те је на тај начин постао њихов саучесник.

То је последица што Уставни суд у свом досадашњем раду није у потпуности примењивао своја уставна права и није извршавао све своје уставне обавезе. Уставни суд је одбацивао иницијативе за покретање поступка за оцену уставности и законитости рада, деловања, иступања и аката Народне скупштине, председника Републике, Владе и владајуће политичке странке. Те иницијативе су биле поднете ради заштите људских права и слобода, ради очувања територијалне целовитости, суверенитета и независности Републике Србије, ради поштовања достојанства и права на живот свих њених држављана.

За Уставни суд је до сада било меродавније и важније ко је подносилац предлога, ко је иницијатор, а не заштита уставности, законитости, људских права и слобода, очување државе Републике Србије утврђене њеним Уставом. Иницијатива грађанина да Уставни

суд покрене поступак оцене уставности и законитости је и предлог да то Суд учини и предочавање Суду на постојање кршења уставности и законитости. При томе је Уставни суд:

1. или неоправдано тврдио да није надлежан и позивао се на таксативно одређене његове надлежности у члану 167 Устава потпуно игноришући његову тачку 6 и његов последњи став у његовом другом делу који Уставном суду дају право и постављају обавезу да обавља и друге послове одређене Уставом и законом. Међу њима су и контрола власти (3. став члана 4 Устава) и судско обезбеђивање, путем оцене уставности рада и општих аката власти (1. став члана 166 Устава), да се власт повинује Уставу (2. став члана 3 Устава),
2. или је неоправдано користио институцију „овлашћеног предлагача (лица)“, (која не постоји у Уставу и супротна је 1. ставу члана 21 Устава), да би одбацивао иницијативу грађанина за покретање поступка оцене уставности и законитости,
3. или је погрешно закључивао да држављанин Републике Србије нема право да Уставном суду поднесе иницијативу за оцену уставности рада и деловања председника Републике,
4. је у свим тим случајевима одбијао да користи своје право да сам покрене поступак за оцену уставности (последња одредба 1. става члана 168 Устава) и да извршава своју обавезу заштите уставности и законитости, људских права и слобода (1. став члана 166 Устава).

Неприхватљиво је да Уставни суд своје обавезе, права и одговорности преноси на секретари или Стручну службу.

Неприхватљиво је (2. и 3. став Члана 194 Устава) да секретари Уставног суда позивањем на одредбу Пословника о раду Уставног суда (Члан 102 Пословника) покушавају да негирају уставно право држављанина Републике Србије (Члан 170 Устава) да Уставном суду поднесе уставну жалбу на акта и радње државних органа.

Сваки судија Уставног суда и Уставни суд у целини имају још увек сада могућност, користећи своја уставна права и извршавајући у потпуности све своје уставне обавезе и дужности (3. и 4. став члана 4, 1. став члана 166, 6. тачка и последњи став другог дела члана 167, последња одредба 1. става члана 168 Устава):

1. да зауставе овај процес противуставног рада, деловања, иступања у име Републике Србије, и доношења противуставних аката Народне скупштине, председника Републике и Владе,
2. да зауставе срозавање, обезвређивање и уништавање људских права и слобода држављана Републике Србије од стране тих врховних државних органа,
3. да их приморају да се повинују Уставу (на шта их обавезује 2. став члана 3 Устава),
4. да спрече растурање целовитости Републике Србије (члан 8 Устава),
5. да омогуће васпостављање суверенитета Републике Србије на целој њеној територији која укључује Косово и Метохију (преамбула Устава и председничка заклетва у члану 114 Устава),

6. да воде ка успостављању потпуне самосталности и независности Републике Србије,
7. да поврате народу поверење у државу и у њене законодавне, извршне и судске органе.

Своју спремност да почне у целости да користи своја уставна права и да извршава све своје уставне обавезе Уставни суд може и треба да покаже прихватањем иницијативе и предлога Српске радикалне странке и Демократске странке Србије да Суд покрене поступак оцене уставности и законитости Бриселског споразума, а пре свега да прихвати уставну жалбу на његов Закључак којим се одбацује иницијатива за оцену уставности „Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији“ (`Службени гласник РС`, број 4/13), да усвоји ову уставну жалбу и захтев 1. до 10.

Ако било који судија или Уставни суд у целости није у могућности, из било ког разлога, да извршава своје уставне обавезе и дужности, онда је он својом заклетвом обавезан да поднесе неопозиву оставку.

Уставни суд усвајањем захтева 4. – 10. потврђује да спроводи уставну одредбу да су пред Уставом и законом сви једнаки (члан 21 Устава). Уколико то Уставни суд не учини онда понижава све држављане и државне институције, укључујући и све судије и самог себе, обезвређује цео правни систем Републике Србије и обесправљује њене држављане. То доводи до хаоса за чије спречавање се уводи насилна диктатура врховних државних органа и руководиоца који су узурпирали власт.

Уставни суд има частан задатак, право и обавезу, да праведним одлукама заштити права и слободе држављана Р. Србије, да заштити и саму државу Републику Србију.

СПИСАК ДОДАТАКА

- Д1 Резолуција СБ УН 1244 од 10/06/1999. године.
- Д2 Резолуција Народне скупштине од 13/01/2013 о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији.
- Д3 Предлог бр. ГУз – 20/2013 од 18. јануара 2013. године Уставном суду: Оцена уставности и законитости *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*“, 18/01/2013.
- Д4 Закључак број ГУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда о предлогу из Д3.
- Д5 Уставна жалба бр. ПР-169/2013 од 10.06.2013. године на радње, ставове (одговоре, закључке, решења, одлуке) и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, тешком повређивању и уништавању људских права и слобода држављана Републике Србије.
- Д6 Обавештење бр ПР-169/2013 од 18.11.2013. године секретара Уставног суда да Суд није у могућности да поступа по Уставној жалби из т. Д5 овде.

- Д7** Бриселски споразум, 19/04/2013.
- Д8** Обавештење Српске радикалне странке о свом предлогу Уставном суду да покрене поступак за оцену уставности и законитости Бриселског споразума, 07/05/2013.
- Д9** Предлог Демократске странке Србије Уставном суду за оцену уставности и законитости Бриселског споразума, 09/05/2013.
- Д10** Захтев број IУ-97/99 поднет 24. јуна 1999. године Уставном суду да оцени уставност и законитост општинских аката донетих почетком јуна јуна 1999. године.
- Д11** Решење број IУ-97/99 од 25. маја 2000. године Уставног суда о Захтеву из Д10.
- Д12** Кумановски споразум од 9. јуна 1999. године.
- Д13** Предлог број: ПР-207/2008 од 12. маја 2008. године Уставном суду да оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА.
- Д14** Обавештење број: ПР-207/2008 од 25.08.2008. секретара Уставног суда да „Уставни суд није надлежан да поступа по Вашој представи“ из Д13.
- Д15** Закључак број VУ-10/2008 од 11. септембра 2008. године Уставног суда о низу предлога укључујући и Предлогу из Д13.
- Д16** Документација о неуставности председничких избора, о протиуставном инаугурисању господина Бориса ТАДИЋА за председника Републике 2008. године, и о саучествовању врховних државних органа, укључујући и Уставни суд, у томе одбацивањем да поштују Устав.
- Д17** Предлог број: П Р -325/08 од 19. августа 2008. године Уставном суду да Уставни суд заштити уставност, законитост, људска права и слобода од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА.
- Д18** Обавештење број: П Р -325/08 од 14. децембра. 2008. године секретара Уставног суда о Предлогу из Д 17.
- Д19** Предлог број: VIIУ-166/2008 од 30. септембра 2008. године Уставном суду да „ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, забрани рад Демократској странци“.
- Д20** Закључак бр. VIIУ-166/2008 од 22. фебруара 2010. године Уставног суда о предлогу из Д19
- Д21** Предлог број: IP-54/2010 од 26. фебруара 2010. године Уставном суду да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, оцени уставност и законитост рада Демократске странке.
- Д22** Обавештење број: IP-54/2010 од 24. маја 2010. године секретара Уставног суда о Закључку Суда по Предлогу из Д21.
- Д23** Предлог број: IУо-9/2010 од 13. јануара 2010. године Уставном суду да Уставни суд оцени уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију.
- Д24** Закључак број: IУо-9/2010 од 25. маја 2010. године Уставног суда о Предлогу из Д23.

- Д25** Закључак број: Јуз – 20/2013 од 22. априла 2013. године Уставног суда о Предлогу из ДЗ.
- Д26** Уставна жалба бр. Јуз – 20/2013 од 9. маја 2013. године Уставном суду на ЗАКЉУЧАК бр. Јуз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда (Д25).
- Д27** 1548 држављана Р. Србије: Захтев 01 бр. 118-2938/11 од 05/09/2011 Народној скупштини да спроведе уставни поступак разрешења председника Републике Бориса ТАДИЋА.
- Д28** 468 држављанина Р. Србије: Захтев 03 бр. 013-1278/12 од 08/04/2013 Народној скупштини да спроведе уставни поступак разрешења председника Републике Томислава НИКОЛИЋА и целе Владе, да распише опште, равноправне и слободне изборе и да их њен орган Републичка изборна комисија спроведе поштено по Уставу на целој територији Р. Србије.
- Д29** Молбе и апели председницима Клинтону, Бушу и Обама, Дому представника, Сенату и Конгресу САД да престану с обмањивањем свог народа о Србима и Србији да поштују Устав Србије на њеној територији. Овај додаток садржи, хронолошким редом, све додатке достављене (под бројем 29) Уставном суду 27. и 31. децембра 2013. године.
- Д30** Војни споразум између Републике Србије и Сједињених Америчких Држава, Вашингтон, 6. септембар 2006. године.
- Д31** Акт секретара Уставног суда Број ПР-34/2014 од 28. 02. 2014. године.

УСТАВНЕ И ЗАКОНСКЕ ОДРЕДБЕ

(Цитати из Устава, Закона о Уставном суду и Кривичног законика ради обавештености јавности)

Коришћене одредбе важећег Устава Републике Србије од 8. 11. 2006. године

Овде се излажу меродавне одредбе Устава да би сваки држављанин Републике Србије могао одмах лако да провери позивања у горњем тексту на Устав Републике Србије.

Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима,

грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

(Преамбула Устава Републике Србије)

Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.

(члан 1 Устава Републике Србије)

Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника.

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

(члан 2 Устава Републике Србије)

Владавина права је основна претпоставка Устава и почива на неопућивим људским правима.

Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.

(3. члан Устава Републике Србије)

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

(4. члан Устава Републике Србије)

Јемчи се и признаје улога политичких странака у демократском обликовању политичке воље грађана.

Оснивање политичких странака је слободно.

Недопуштено је деловање политичких странака које је усмерено на насилно рушење уставног поретка, кришење зајамчених људских или мањинских права или изазивање расне, националне или верске мржње.

Политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи.

(члан 5 Устава Републике Србије)

Територија Републике Србије је јединствена и недељива.

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

(8. члан Устава Републике Србије)

Спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права.

Општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом.

(члан 16 Устава Републике Србије)

Људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно се примењују.

(1. став члана 18 Устава Републике Србије)

Јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права.

(члан 19 Устава Републике Србије)

Пред Уставом и законом сви су једнаки.

Свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације.

Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.

(1.–3. став члана 21 Устава Републике Србије)

Свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале.

Грађани имају право да се обрате међународним институцијама ради заштите својих слобода и права зајемчених Уставом.

(члан 22 Устава Републике Србије)

Људско достојанство је неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите.

Свако има право на слободан развој личности, ако тиме не криши права других зајемчена Уставом.

(члан 23 Устава Републике Србије)

Људски живот је неприкосновен.

У Републици Србији нема смртне казне.

Забрањено је клонирање људских бића.

(члан 24 Устава Републике Србије)

Физички и психички интегритет је неповредив.

Нико не може бити изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању, нити подвргнут медицинским или научним огледима без свог слободно датог пристанка.

(члан 25 Устава Републике Србије)

Нико не може бити држан у ропству или у положају сличном ропству.

Сваки облик трговине људима је забрањен.

(1. и 2. став члана 26 Устава Републике Србије)

Свако има право на личну слободу и безбедност. Лишење слободе допуштено је само из разлога и у поступку који су предвиђени законом.

(1. став члана 27 Устава Републике Србије)

Свако има право да се слободно креће и настањује у Републици Србији, да је напусти и да се у њу врати.

Слобода кретања и настањивања и право да се напусти Република Србија могу се ограничити законом, ако је то неопходно ради вођења кривичног поступка, заштите јавног реда и мира, спречавања ширења заразних болести или одбране Републике Србије.

Улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује се законом. Странац може бити протеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само

тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи, политичког мишљења или где му не прети озбиљно кршење права зајемчених овим уставом.

(члан 39 Устава Републике Србије)

Стан је неповредив.

Нико не може без писмене одлуке суда ући у туђи стан или друге просторије против воље њиховог држаоца, нити у њима вршити претрес. Држалац стана и друге просторије има право да сам или преко свога заступника и уз још два пунолетна сведока присуствује претресању. Ако држалац стана или његов заступник нису присутни, претресање је допуштено у присуству два пунолетна сведока.

Без одлуке суда, улазак у туђи стан или друге просторије, изузетно и претресање без присуства сведока, дозвољени су ако је то неопходно ради непосредног лишења слободе учиниоца кривичног дела или отклањања непосредне и озбиљне опасности за људе или имовину, на начин предвиђен законом.

(члан 40 Устава Републике Србије)

Јемчи се слобода мисли, савести, уверења и вероисповести, право да се остане при свом уверењу или вероисповести или да се они промене према сопственом избору.

Нико није дужан да се изјашњава о својим верским и другим уверењима.

Свако је слободан да испољава своју веру или убеђење вероисповедања, обављањем верских обреда, похађањем верске службе или наставе, појединачно или у заједници с другима, као и да приватно или јавно изнесе своја верска уверења.

Слобода испољавања вере или уверења може се ограничити законом, само ако је то неопходно у демократском друштву, ради заштите живота и здравља људи, морала демократског друштва, слобода и права грађана зајемчених Уставом, јавне безбедности и јавног реда или ради спречавања изазивања или подстицања верске, националне или расне мржње.

Родитељи и законски стараоци имају право да својој деци обезбеде верско и морално образовање у складу са својим уверењима.

(члан 43 Устава Републике Србије)

Сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде биран.

Изборно право је опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично.

Изборно право ужива правну заштиту у складу са законом.

(члан 52 Устава Републике Србије)

Свако има право да, сам или заједно са другима, упућује петиције и друге предлоге државним органима, организацијама којима су поверена јавна овлашћења, органима аутономне покрајине и органима јединица локалне самоуправе и да од њих добије одговор када га тражи.

Због упућивања петиција и предлога нико не може да трпи штетне последице.

Нико не може да трпи штетне последице за ставове изнете у поднетој петицији или предлогу, осим ако је тиме учинио кривично дело.

(члан 56 Устава Републике Србије)

Јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Законом се може ограничити начин коришћења имовине.

Одузимање или ограничење имовине ради наплате пореза и других дажбина или казни, дозвољено је само у складу са законом.

(члан 58 Устава Републике Србије)

Јемчи се право наслеђивања, у складу са законом.

Право наслеђивања не може бити искључено или ограничено због неиспуњавања јавних обавеза.

(члан 59 Устава Републике Србије)

Деца уживају људска права примерено свом узрасту и душевној зрелости.

Свако дете има право на лично име, упис у матичну књигу рођених, право да сазна своје порекло и право да очува свој идентитет.

Деца су заштићена од психичког, физичког, економског и сваког другог искоришћавања или злоупотребавања.

Деца рођена изван брака имају једнака права као деца рођена у браку.

Права детета и њихова заштита уређују се законом.

(члан 64 Устава Републике Србије)

Свако има право на заштиту свог физичког и психичког здравља.

Деца, труднице, мајке током породилског одсуства, самохрани родитељи са децом до седме године и стари остварују здравствену заштиту из јавних прихода, ако је не остварују на други начин, у складу са законом.

Здравствено осигурање, здравствена заштита и оснивање здравствених фондова уређују се законом.

Република Србија помаже развој здравствене и физичке културе.

(члан 68 Устава Републике Србије)

Свако има право на образовање.

Основно образовање је обавезно и бесплатно, а средње образовање је бесплатно.

Сви грађани имају, под једнаким условима, приступ високошколском образовању. Република Србија омогућује успешним и надареним ученицима слабијег имовног стања бесплатно високошколско образовање, у складу са законом.

Оснивање школа и универзитета уређује се законом.

(члан 71 Устава Републике Србије)

Јемчи се аутономија универзитета, високошколских и научних установа.

Универзитети, високошколске и научне установе самостално одлучују о своме уређењу и раду, у складу са законом.

(члан 72 Устава Републике Србије)

Научно и уметничко стваралаштво је слободно.

Ауторима научних и уметничких дела јемче се морална и материјална права, у складу са законом.

Република Србија подстиче и помаже развој науке, културе и уметности.

(члан 73 Устава Републике Србије)

Свако има право на здраву животну средину и на благовремено и потпуно обавештавање о њеном стању.

Свако, а посебно Република Србија и аутономна покрајина, одговоран је за заштиту животне средине.

Свако је дужан да чува и побољшава животну средину.

(члан 74 Устава Републике Србије)

Република Србија уређује и обезбеђује:

- 1. сувереност, независност, територијалну целовитост и безбедност Републике Србије, њен међународни положај и односе са другим државама и међународним организацијама;*
- 2. остваривање и заштиту слобода и права грађана; уставност и законитост; поступак пред судовима и другим државним органима; одговорност и санкције за повреду слобода и права грађана утврђених Уставом и за повреду закона, других прописа и општих аката; амнестије и помиловања за кривична дела;*
- 3. територијалну организацију Републике Србије; систем локалне самоуправе;*
- 4. одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана; мере за случај ванредног стања;*
- 5. систем преласка границе и контроле промета роба, услуга и путничког саобраћаја преко границе; положај станаца и страних правних лица;*
- 6. јединствено тржиште; правни положај привредних субјеката; систем обављања појединих привредних и других делатности; робне резерве; монетарни, банкарски, девизни и царински систем; економске односе са иностранством; систем кредитних односа са иностранством; порески систем;*
- 7. својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине;*
- 8. систем у области радних односа, заштите на раду, запошљавања, социјалног осигурања и других облика социјалне сигурности; друге економске и социјалне односе од општег интереса;*
- 9. одрживи развој; систем заштите и унапређења животне средине; заштиту и унапређивање биљног и животињског света; производњу, промет и превоз оружја, отровних, запаљивих, експлозивних, радиоактивних и других опасних материја;*
- 10. систем у областима здравства, социјалне заштите, борачке и инвалидске заштите, бриге о деци, образовања, културе и заштите културних добара, спорта, јавног информисања; систем јавних служби;*
- 11. контролу законитости располагања средствима правних лица; финансијску ревизију јавних средстава; прикупљање статистичких и других података од општег интереса;*
- 12. развој Републике Србије, политику и мере за подстицање равномерног развоја појединих делова Републике Србије, укључујући и развој недовољно развијених подручја; организацију и коришћење простора; научно-технолошки развој;*
- 13. режим и безбедност у свим врстама саобраћаја;*
- 14. празнике и одликовања Републике Србије;*
- 15. финансирање остваривања права и дужности Републике Србије, утврђених Уставом и законом;*
- 16. организацију, надлежност и рад републичких органа;*
- 17. друге односе од интереса за Републику Србију, у складу с Уставом.*

(члан 97 Устава Републике Србије)

Народна скупштина је највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији.

(члан 98 Устава Републике Србије)

Председник Републике изражава државно јединство Републике Србије.

(члан 111 Устава Републике Србије)

Председник Републике:

- 1. представља Републику Србију у земљи и иностранству;*

(Тачка 1 члана 112 Устава Републике Србије)

Председник Републике бира се на непосредним изборима, тајним гласањем, у складу са законом.

Изборе за председника Републике расписује председник Народне скупштине 90 дана пре истека мандата председника Републике, тако да се избори окончају у наредних 60 дана, у складу са законом.

Приликом ступања на дужност, председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву која гласи:

" Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије,

укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности."

(члан 114 Устава Републике Србије)

Председник Републике разрешава се због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика.

Поступак за разрешење може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика.

Уставни суд је дужан да по покренутом поступку за разрешење, најкасније у року од 45 дана, одлучи о постојању повреде Устава.

(члан 118 Устава Републике Србије)

Влада је носилац извршне власти у Републици Србији.

(члан 122 Устава Републике Србије)

Влада:

1. утврђује и води политику,
2. извршава законе и друге опште акте Народне скупштине,
3. доноси уредбе и друге опште акте ради извршавања закона,
4. предлаже Народној скупштини законе и друге опште акте и даје о њима мишљење кад их поднесе други предлагач,
5. усмерава и усклађује рад органа државне управе и врши надзор над њиховим радом,
6. врши и друге послове одређене Уставом и законом.

(члан 123 Устава Републике Србије)

Судске одлуке се доносе у име народа.

Судске одлуке се заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона.

Судске одлуке су обавезне за све и не могу бити предмет вансудске контроле.

Судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд, у законом прописаном поступку.

Помиловањем или амнестијом изречена казна може се, без судске одлуке, опростити у целини или делимично.

(члан 145 Устава Републике Србије)

Судија је у вршењу судијске функције независан и потчињен само Уставу и закону.

Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције је забрањен.

(члан 149 Устава Републике Србије)

Уставни суд је самосталан и независан државни орган који штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слобода.

Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

(члан 166 Устава Републике Србије)

Уставни суд одлучује о:

Сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима,

2. сагласности потврђених међународних уговора са Уставом,

3. сагласности других општих аката са законом,

4. сагласности статута и општих аката аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе са Уставом и законом,

5. сагласности општих аката организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката, удружења грађана и колективних уговора са Уставом и законом.

Уставни суд:

1. решава сукоб надлежности између судова и других државних органа,

2. решава сукоб надлежности између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе,

3. решава сукоб надлежности између покрајинских органа и органа јединица локалне самоуправе,

4. решава сукоб надлежности између органа различитих аутономних покрајина или различитих јединица локалне самоуправе,

5. одлучује о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова,

6. врши и друге послове одређене Уставом и законом.

Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана.

Уставни суд обавља и друге послове предвиђене Уставом.

(члан 167 Устава Републике Србије)

Поступак за оцену уставности и законитости могу да покрену државни органи, органи територијалне аутономије или локалне самоуправе, као и најмање 25 народних посланика. Поступак може покренути и сам Уставни суд.

Свако правно или физичко лице има право на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости.

Закон или други општи акт који није сагласан Уставу или закону престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у службеном гласилу.

Уставни суд може, до доношења коначне одлуке и под условима одређеним законом, обуставити извршење појединачног акта или радње предузете на основу закона или другог општег акта чију уставност или законитост оцењује.

Уставни суд може оценити сагласност закона и других општих аката са Уставом, општих аката са законом и по престанку њиховог важења, ако је поступак оцене уставности покренут најкасније у року од шест месеци од престанка њиховог важења.

(члан 168 Устава Републике Србије)

Уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

(члан 170 Устава Републике Србије)

Устав је највиши правни акт Републике Србије.

Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.

(2. и 3. став члана 194 Устава Републике Србије)

Аутономне покрајине су аутономне територијалне заједнице основане Уставом, у којима грађани остварују право на покрајинску аутономију.

Република Србија има Аутономну покрајину Војводину и Аутономну покрајину Косово и Метохија. Суштинска аутономија Аутономне покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава.

Нове аутономне покрајине могу се оснивати, а већ основане укидати или спајати по поступку предвиђеном за промену Устава. Предлог за оснивање нових или укидање, односно спајање постојећих аутономних покрајина утврђују грађани на референдуму, у складу са законом.

Територија аутономних покрајина и услови под којима се може променити граница између аутономних покрајина одређује се законом. Територија аутономних покрајина не може се мењати без сагласности њених грађана изражене на референдуму, у складу са законом.

(члан 182 Устава Републике Србије)

Аутономне покрајине, у складу са Уставом и својим статутим, уређују надлежност, избор, организацију и рад органа и служби које оснивају.

Аутономне покрајине, у складу са законом, уређују питања од покрајинског значаја у области:

1. просторног планирања и развоја,

2. пољопривреде, водопривреде, шумарства, лова, риболова, туризма, угоститељства, бања и лечилишта, заштите животне средине, индустрије и занатства, друмског, речног и железничког саобраћаја и уређивања путева, приређивања сајмова и других привредних манифестација,

3. просвете, спорта, културе, здравствене и социјалне заштите и јавног информисања на покрајинском нивоу.

Аутономне покрајине се старају о остваривању људских и мањинских права, у складу са законом.

Аутономне покрајине утврђују симболе покрајине и начин њиховог коришћења.

Аутономне покрајине управљају покрајинском имовином на начин предвиђен законом.

Аутономне покрајине, у складу са Уставом и законом, имају изворне приходе, обезбеђују средства јединицама локалне самоуправе за обављање поверених послова, доносе свој буџет и завршни рачун.

(члан 183 Устава Републике Србије)

Аутономна покрајина има изворне приходе којима финансира своје надлежности.

Врсте и висина изворних прихода аутономних покрајина одређују се законом.

Законом се одређује учешће аутономних покрајина у делу прихода Републике Србије.

Буџет Аутономне покрајине Војводине износи најмање 7% у односу на буџет Републике Србије, с тим што се три седмине од буџета Аутономне покрајине Војводине користи за финансирање капиталних расхода.

(члан 184 Устава Републике Србије)

Предлог за промену Устава може поднети најмање једна трећина од укупног броја народних посланика, председник Републике, Влада и најмање 150.000 бирача.

О промени Устава одлучује Народна скупштина.

Предлог за промену Устава усваја се двотрећинском већином од укупног броја народних посланика.

Ако не буде постигнута потребна већина, промени Устава по питањима садржаним у поднетом предлогу који није усвојен, не може се приступити у наредних годину дана.

Ако Народна скупштина усвоји предлог за промену Устава, приступа се изради, односно разматрању акта о промени Устава.

Народна скупштина усваја акт о промени Устава двотрећинском већином од укупног броја народних посланика и може одлучити да га и грађани потврде на републичком референдуму.

Народна скупштина је дужна да акт о промени Устава стави на републички референдум ради потврђивања, ако се промена Устава односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, проглашавање ратног и ванредног стања, одступање од људских и мањинских права у ванредном и ратном стању или поступак за промену Устава.

Када се акт о промени Устава стави на потврђивање, грађани се на референдуму изјашњавају најкасније у року од 60 дана од дана усвајања акта о промени Устава. Промена Устава је усвојена ако је за промену на референдуму гласала већина изашлих бирача.

Акт о промени Устава који је потврђен на републичком референдуму ступа на снагу када га прогласи Народна скупштина.

Ако Народна скупштина не одлучи да акт о промени Устава стави на потврђивање, промена Устава је усвојена изгласавањем у Народној скупштини, а акт о промени Устава ступа на снагу када га прогласи Народна скупштина. (члан 203 Устава Републике Србије)

Коришћене законске одредбе

Одредбе закона о Уставном суду

Уставни суд може у току поступка, до доношења коначне одлуке, обуставити извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу општег акта чија се уставност или законитост оцењује, ако би њиховим извршавањем могле наступити неотклоњиве штетне последице.

(1. став члана 56 Закона о Уставном суду)

Уставна жалба може се изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слобода зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

Уставна жалба може се изјавити и ако нису исцрпљена правна средства, у случају када је подносиоцу жалбе повређено право на суђење у разумном року.

(члан 82 Закона о Уставном суду)

Уставну жалбу може изјавити свако лице које сматра да му је појединачним актом или радњом државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Уставну жалбу у име лица из става 1. овог члана, на основу његовог писменог овлашћења, може изјавити друго физичко лице, односно државни или други орган надлежан за праћење и остваривање људских и мањинских права и слобода.

(члан 83 Закона о Уставном суду)

Уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Лицу које из оправданих разлога пропусти рок за подношење уставне жалбе, Уставни суд ће дозволити повраћај у пређашње стање ако то лице у року од 15 дана од дана престанка разлога који је изазвао пропуштање, поднесе предлог за повраћај у пређашње стање и ако истовремено са овим предлогом поднесе и уставну жалбу.

После истека три месеца од дана пропуштања не може се тражити повраћај у пређашње стање.

(члан 84 Закона о Уставном суду)

Уставна жалба мора да садржи име и презиме, јединствени матични број грађана, пребивалиште или боравиште, односно назив и седиште подносиоца уставне жалбе, име и презиме његовог пуномоћника, број и датум акта против кога је жалба изјављена и назив органа који га је донео, назнаку људског или мањинског права и слобода зајемчене Уставом за које се тврди да је повређено са ознаком одредбе Устава којом се то право, односно слобода јемчи, разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање, опредељен захтев о коме Уставни суд треба да одлучи, уз истицање висине и основа накнаде материјалне или нематеријалне штете, када се накнада захтева, потпис подносиоца уставне жалбе, односно лица коме је издато специјално пуномоћје за подношење уставне жалбе.

Уз уставну жалбу се подноси и препис оспореног појединачног акта, докази да су исцрпљена правна средства, докази о висини материјалне штете као и други докази од значаја за одлучивање.

Захтев за накнаду штете може бити постављен само истовремено са подношењем уставне жалбе.

(члан 85 Закона о Уставном суду)

Одредбе Кривичног законика

Казна и мере упозорења могу се изрећи само учиниоцу који је крив за учињено кривично дело.

(члан 2 Кривичног законика)

Заштита човека и других основних друштвених вредности представља основ и границе за одређивање кривичних дела, прописивање кривичних санкција и њихову примену, у мери у којој је то нужно за сузбијање тих дела.

(члан 3 Кривичног законика)

(1) Кривично законодавство Републике Србије важи за сваког ко на њеној територији учини кривично дело.

(1. став члана 6 Кривичног законика)

Кривично законодавство Србије важи за сваког ко у иностранству учини кривично дело из чл. 305. до 316, чл. 318 до 321. и чл. 391. до 393а овог законика или из члана 223. овог законика, ако се фалсификовање односи на домаћи новац.

(члан 7 Кривичног законика)

- (1) *Кривично законодавство Србије важи и за странца који ван територије учини према њој или њеном држављанину кривично дело и кад нису у питању кривична дела наведена у члану 7. овог законика, ако се затекне на територији Србије или буде изручен Србији.*
- (2) *Кривично законодавство Србије важи и за странца који према страниој држави или према странцу учини у иностранству кривично дело за које се по закону земље у којој је учињено може изрећи казна затвора од пет година или тежа казна, ако се затекне на територији Србије, а не буде изручен страниој држави. Ако овим законом није другачије одређено, суд у таквом случају не може изрећи тежу казну од оне која је прописана законом земље у којој је кривично дело учињено.*
(члан 9 Кривичног законика)

(1) *Кривично дело је оно дело које је законом превиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено.*
(1. став члана 14 Кривичног законика)

- (1) *Кривично дело је учињено нечињењем кад закон пропуштање да се предузме одређено чињење предвиђа као кривично дело.*
- (2) *Нечињењем може бити учињено и кривично дело које је законом одређено као чињење, ако је учинилац пропуштањем дужног чињења остварио обележја тог кривичног дела.*
(члан 15 Кривичног законика)

- (1) *Кривица постоји ако је учинилац у време када је учињенио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.*
(1. став члана 22 Кривичног законика)

Кривично дело је учињено са умишљајем кад је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење или кад је учинилац био свестан да може учинити дело па је на то пристао.
(члан 25 Кривичног законика)

Ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.
(члан 33 Кривичног законика)

- (1) *Ко другом са умишљајем помогне у извршењу кривичног дела, казниће се казном прописаном за то кривично дело, или ублаженом казном.*
- (2) *Као помагаче у извршењу кривичног дела сматра се нарочито: давање савета или упутстава како да се изврши кривично дело, стављање учиниоцу на располагање средстава за извршење кривичног дела, стварање услова или отклањање препрека за извршење кривичног дела, као и унапред обећано прикривање кривичног дела, учиниоца, средстава којима је кривично дело извршено, трагова кривичног дела или предмета прибављених кривичним делом.*
(члан 35 Кривичног законика)

- (1) *Ко друго лице остави без помоћи у стању или приликама опасним за живот или здравље које је сам проузроковао,*
казниће се затвором од три месеца до три године.
(1. став члана 125 Кривичног законика)

- (1) *Ко не пружи помоћ лицу које се налази у непосредној опасности за живот иако је то могао учинити без опасности за себе или другог,*
казниће се новчаном казном или затвором до две године.
(1. став члана 127 Кривичног законика)

- (1) *Ко због националне или етничке припадности, раси или вероисповести или због одсуства те припадности или због разлика у погледу политичког или другог убеђења, пола, језика, образовања, друштвеног положаја, социјалног порекла, имовног стања или неког другог личног својства, другоме ускрати или ограничи права човека и грађанина утврђена Уставом, законима или другим прописима или општим актима или потврђеним међународним уговорима или му на основу ове разлике даје повластице или погодности,*
казниће се затвором до три године.
- (2) *Ако дело из става 1. овог члана учини службено лице у вршењу службе,*
казниће се затвором од три месеца до пет година.
(члан 128 Кривичног законика)

- (1) *Ко другог противправно затвори, држи затвореног или му на други начин противправно одузме или ограничи слободу кретања,*
казниће се затвором до три године.
- (2) *Ако дело из става 1. овог члана учини службено лице злоупотребом свог положаја или овлашћења,*
казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (3) *Ако је противправно лишење слободе трајало дуже од тридесет дана или је вршено на свиреп начин или је лицу које је противправно лишено слободе услед тога тежко нарушено здравље или су наступиле друге тешке последице,*
учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.

- (4) Ако је услед дела из ст. 1. и 3. овог члана наступила смрт лица које је противправно лишено слободе, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.
- (5) За покушај дела из става 1. овог члана казниће се.
(члан 132 Кривичног законика)

- (1) Ко противправно ускрати или ограничи грађанину Србије слободу кретања или настањивања на територији Србије,
казниће се новчаном казном или затвором до једне године.
- (2) Ако дело из става 1. овог члана учини службено лице у вршењу службе,
казниће се затвором до три године.
(члан 133 Кривичног законика)

- (1) Ко другог силом или претњом принуди да нешто учини или не учини или трпи,
казниће се затвором до три године.
(1. став члана 135 Кривичног законика)

- (1) Ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство,
казниће се затвором до једне године.
- (2) Ко применом силе, или претње, или на други недозвољени начин другоме нанесе велики бол или тешке патње с циљем да од њега или од трећег лица добије признање или друго обавештење или да се он или неко треће лице застраши или незаконито казни, или то учини из друге побуде засноване на било каквом облику дискриминације,
казниће се затвором до једне године.
- (3) Ако дело из ст. 1. и 2. овог члана учини службено лице у вршењу службе,
казниће се за дело из става 1. затвором од три месеца до три године, а за дело из става 2. затвором од једне до осам година.
(члан 137 Кривичног законика)

- (1) Ко неовлашћено продре у туђи стан или туђе затворене просторе или се на захтев овлашћеног лица из тог стана или простора не удаљи,
казниће се новчаном казном или затвором до једне године.
- (2) Ако је дело из става 1. овог члана учинило лице у вршењу службе,
казниће се затвором до три године.
- (3) За покушај дела из ст. 1. и 2. овог члана казниће се.
(члан 139 Кривичног законика)

- (1) Ко другог у намери да му онемогући вршење права гласања, противзаконито не упише у списак гласача, избрише из тог списка или га на други противправан начин спречи или омете да гласа,
казниће се новчаном казном или затвором до једне године.
- (2) Ко силом или претњом принуди другог да на изборима, гласању о опозиву или на референдуму не врши право гласања или да гласа за или против одређеног кандидата односно предлога,
казниће се затвором од три месеца до три године.
(члан 155 Кривичног законика)

- (1) Ко силом, претњом или на други противправан начин спречи одржавање гласања на бирачком месту,
казниће се затвором до три године.
(1. став члана 159 Кривичног законика)

- (1) Ко увреди другог,
казниће се новчаном казном од двадесет до сто дневних износа или новчаном казном од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара.
(1. став члана 170 Кривичног законика)

Ко јавно изложи порузи Србију, њену заставу, грб или химну,
казниће се новчаном казном или затвором до три месеца.
(члан 173 Кривичног законика)

Ко јавно изложи порузи лице или групу због припадности одређеној раси, боји коже, вери, националности, етничког порекла или неког другог личног својства,
казниће се новчаном казном или затвором до годину дана.
(члан 174 Кривичног законика)

- (1) Ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист,
казниће се новчаном казном или затвором до три године.
- (2) За покушај дела из става 1. овог члана казниће се.
(члан 203 Кривичног законика)

- (1) Учинилац дела крађе (члан 203) казниће се затвором од једне до осам година, ако је крађа извршена:
1) обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, касе, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека;
2) од стране групе;

- 3) *на нарочито опасан или нарочито дрзак начин;*
 - 4) *од стране лица које је при себи имало какво оружје или опасно оруђе ради напада или одбране;*
 - 5) *за време пожара, поплаве, земљотреса или другог удеса;*
 - 6) *искористићавањем беспомоћности или другог тешког стања неког лица.*
- (2) *Казном из става 1. овог члана казниће се и учинилац дела крађе ако вредност украдених ствари прелази износ од четиристопедесет хиљада динара или украдена ствар представља културно добро, односно добро које ужива претходну заштиту или природно добро.*
- (3) *Ако је дело из става 1. овог члана извршено од стране организоване криминалне групе или ако вредност украдених ствари прелази износ од милион и петсто хиљада динара, учинилац ће се казнити затвором од две до десет година.*
- (члан 204 Кривичног законика)

- (1) *Ко употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправ-ну имовинску корист,*
казниће се затвором од две до десет година.
- (2) *Ако је дело из става 1. овог члана учињено од стране групе, или је неком лицу са умишљајем нанесена тешка телесна повреда или ако вредност одузетих ствари прелази милион и петсто хиљада динара, учинилац ће се казнити затвором од три до петнаест година.*
- (3) *Ако је дело из става 1 овог члана учињено од стране организоване криминалне групе, учинилац ће се казнити затвором најмање пет година.*
- (4) *Ако вредност одузетих ствари из става 1. овог члана не прелази износ од пет хиљада динара, а учинилац је ишао за тим да прибави малу имовинску корист, учинилац ће се казнити затвором до три године.*
- (5) *За покушај дела из става 4. овог члана казниће се.*
- (члан 206 Кривичног законика)

- (1) *Ко противправно заузме туђе земљиште,*
казниће се новчаном казном или затвором до три године.
- (1. став члана 218 Кривичног законика)

- (1) *Ко се неовлашћено усели у туђу зграду, стан, пословне или друге просторије,*
казниће се новчаном казном или затвором до две године.
- (1. став члана 219 Кривичног законика)

- (1) *Лице које је извођач радова или одговорно лице у правном лицу које је извођач радова на објекту који се гради, односно које изводи радове на реконструкцији постојећег објект, без грађевинске дозволе, казниће се затвором од три месеца до три године и новчаном казном.*
- (1. став члана 219а Кривичног законика)

- (1) *Ко изнесе или извезе у иностранство културно добро или добро које ужива претходну заштиту, без претходног одобрења надлежног органа,*
казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (1. став члана 221а Кривичног законика)

- Ко на противустан начин покуша да доведе Србију у положај потчињености или зависности према некој другој држави.*
казниће се затвором од три до петнаест година.
- (члан 305 Кривичног законика)

- Грађанин Србије који потпише или призна капитулацију или прихвати или призна окупацију Србије или појединог њеног дела,*
казниће се затвором најмање десет година.
- (члан 306 Кривичног законика)

- (1) *Ко силом или на други противустан начин покуша да отцепи неки део територије Србије или да део територије припоји другој држави,*
казниће се затвором од три до петнаест година.
- (1. став члана 307 Кривичног законика)

- Ко силом или претњом употребе силе покуша да промени уставно уређење Србије или да свргне највише државне органе,*
казниће се затвором од три до петнаест година.
- (члан 308 Кривичног законика)

- Ко у намери угрожавања уставног уређења или безбедности Србије на прикривен, подмукао или други сличан начин у вршењу своје службене дужности или радне обавезе проузрокује штету која прелази износ од милион и петсто хиљада динара за државни орган или организацију у којој ради или за други државни орган или другу организацију, казниће се затвором од пет до петнаест година.*
- (члан 314 Кривичног законика)

Ко кршећи правила међународног права продре на територију Србије, казниће се затвором од једне до осам година.
(члан 318 Кривичног законика)

- (1) *Ко ствара групу или организовану криминалну групу ради вршења кривичних дела из чл. 305. до 310, члана 313. и члана 314. овог законика,*
казниће се казном прописаном за дело чије извршење је група или организована криминална група организована.
 - (2) *Ко постане припадник групе или организоване групе из става 1. овог члана,*
казниће се затвором од једне до осам година.
 - (3) *Учинилац дела из става 1. овог члана који откривањем групе или организоване криминалне групе или на други начин спречи извршење кривичних дела предвиђених у ставу 1. овог члана,*
казниће се затвором до три године, а може се и ослободити од казне.
- (члан 319 Кривичног законика)

- (1) *Ко припрема извршење кривичног дела из чл. 305. до 314. и члана 315. ст. 1. и 2. овог законика,*
казниће се затвором до три године
 - (2) *Припремање из става 1. овог члана састоји се у набављању или оспособљавању средстава за извршење кривичног дела, у отклањању препрека за извршење кривичног дела, у договарању, планирању или организовању са другим извршење кривичног дела или и у другим радњама којима се стварају услови за непосредно извршење кривичног дела.*
 - (3) *Ко упућује или пребацује на територију Србије лица или оружје, експлозив, отрове, опрему, муницију или други материјал ради извршења једног или више кривичних дела из ове главе,*
казниће се затвором од две до десет година.
- (члан 320 Кривичног законика)

- (1) *За кривично дело из чл. 307. до 309. и чл. 313. до 315. овог законика које је имало за последицу смрт једног или више лица или је изазвало опасност по живот људи или је праћено тежким насиљима или великим разарањима или је довело до угрожавања безбедности економске или војне снаге земље,*
учинилац ће се казнити затвором најмање десет година.
 - (2) *Ако је при извршењу дела из става 1. овог члана учинилац са унишљајем лишио живота једно или више лица,*
казниће се затвором најмање десет година или затвором од тридесет до четрдесет година.
 - (3) *Казном из става 2. овог члана казниће се и ко учини кривично дело из члана 307, чл. 309. до 311, чл. 314. до 319. и члана 320. став 2 овог законика за време ратног стања, оружаног сукоба или ванредног стања.*
- (члан 321 Кривичног законика)

- (1) *Ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада,*
казниће се новчаном казном или затвором до једне године.
 - (2) *Ко дело из става 1. овог члана учини за другог,*
казниће се казном прописаном за то дело.
 - (3) *Ако је дело из ст. 1. и 2. учињено на штету грађана, гоњење се предузима по приватној тужби.*
- (члан 330 Кривичног законика)

- (1) *Кодруге позива на отпор или на неизвршење судских одлука или на други начин омета вођење судског поступка,*
казниће се затвором до три године и новчаном казном.
 - (2) *Коувредом, силом, претњом или на други начин омета или спречи судију, јавног тужиоца, заменика јавног тужиоца или адвоката у вршењу судијске или тужилачке функције, или адвокатске службе,*
казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.
 - (3) *Ако приликом извршења дела из става 2. овог члана учинилац нанесе лаку телесну повреду судији, јавном тужиоцу или заменику јавног тужиоца или адвокату или прети употребом оружја,*
казниће се затвором од једне до осам година.
 - (4) *Ако приликом извршења дела из става 2. овог члана учинилац нанесе тешку телесну повреду судији, јавном тужиоцу или заменику јавног тужиоца или адвокату,*
казниће се затвором од две до десет година.
- (члан 336б Кривичног законика)

- (1) *Ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир,*
казниће се затвором до три године.
 - (2) *Ако је дело из става 1. овог члана извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижавања грађана,*
учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година.
- (члан 344 Кривичног законика)

- (1) *Ко неовлашћено прекопа, разруши, оштети или грубо повреди гроб или друго место у којем се умрли сахрањује,*
казниће се новчаном казном или затвором до три године.
- (2) *Казном из става 1. овог члана казниће се и ко неовлашћено уништи, оштети или уклони или грубо повреди споменик или друго спомен-обележје умрлом лицу.*

(3) Ако су делом из ст. 1. и 2. овог члана остварена обележја неког тежег кривичног дела, учинилац ће се казнити за то дело.

(члан 354 Кривичног законика)

- (1) Службено лице које искористићавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (2) Ако је извршењем дела из става 1. овог члана прибављена имовинска корист у износу преко четристопедесет хиљада динара, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.
- (3) Ако вредност прибављене имовинске користи прелази износ од милион и петсто хиљада динара, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.

(члан 359 Кривичног законика)

- (1) Службено лице које кршењем закона или других прописа или општих аката, пропуштањем дужности надзора или на други начин очигледно несавесно поступа у вршењу службе, иако је било свесно или је било дужно и морало бити свесно да услед тога може наступити тежа повреда права другог или имовинска штета, на таква повреда, односно штета у износу који прелази четристопедесет хиљада динара и наступи, казниће се новчаном казном или затвором до три године.
- (2) Ако је услед дела из става 1. овог члана дошло до тешке повреде права другог или је наступила имовинска штета у износу који прелази милион и петсто хиљада динара, учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година.
- (3) Одговорно лице у установи или другом субјекту, осим оних који се баве привредном делатношћу, које учини дело из ст. 1. и 2. овог члана, казниће се казном прописаном за то дело.

(члан 361 Кривичног законика)

Ко у намери да потпуно или делимично уништи неку националну, етничку, расну или верску групу као такву нареди да се врше убиства или тешке повреде тела или тешко нарушавање физичког или душевног здравља чланова групе или да се група стави у такве животне услове који доводе до потпуног или делимичног истребљења групе или да се примене мере којима се спречава рађање између припадника групе или да се врши принудно пресељавање деце у другу групу или ко у истој намери изврши неко од наведених дела, казниће се затвором најмање пет година или затвором од тридесет до четрдесет година.

(члан 370 Кривичног законика)

Ко кршећи правила међународног права, у оквиру ширег или систематског напада упереног против цивилног становништва, нареди: вршење убиства; стављање становништва или једног његовог дела у такве животне услове који воде њиховом потпуном или делимичном истребљењу; поробљавање; принудно пресељавање; мучење; силовање; принуђавање на проституцију; присиљавање на трудноћу или стерилисање ради промене етничког састава становништва; прогањање или протеривање на политичкој, верској, расној, националној, етничкој, културној, полној или каквој другој основи; затварање или отмицу лица без давања информација о томе како би им се ускратила правна заштита; угњетавање расне групе или успостављање доминације једне такве групе над другом; или друге сличне нехумане поступке којима се намерно проузрокују тешке патње или озбиљно угрожава здравље или ко изврши неко од наведених дела,

казниће се затвором најмање пет година или затвором од тридесет до четрдесет година.

(члан 371 Кривичног законика)

- (1) Ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди: да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица, лица онеспособљена за борбу или на припаднике или објекте хуманитарних организација или мировних мисија; напад без избора циља којима се погађа цивилно становништво или цивилни објекти који су под посебном заштитом међународног права; напад на војне циљеве за који се знало да ће проузроковати страдање цивилног становништва или наношење штете цивилним објектима које је у очигледној несразмери са очекиваним војним учинком; да се према цивилном становништву врше телесне повреде, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, присилна стерилизација, узимање ткива или органа ради трансплантације или да се врше друге радње којима се нарушава здравље или наносе велике патње или нареди расељавање или пресељавање или присилно однарођавање или превођење у другу веру; присиљавање на трудноћу, проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противправна лишавања слободе и затварања; лишавања права на правилно и непристрасно суђење; проглашење права и радње држављана непријатељске стране забрањеним, суспендованим или недопуштеним у судском поступку; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на службу у оружаним снагама лица млађег од осамнаест година; присиљавање на принудни рад; изглађивање становништва; противправно одузимање, присејавање или уништавање имовине у великим размерама које није оправдано војним потребама; узимање противправне и несразмерно велике контрибуције и реквизиције; смањење вредности домаћег новца или противправно издавање новца или ко изврши неко од наведених дела, казниће се затвором најмање пет година.
- (2) Казном из става 1. овог члана казниће се и ко, кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације, нареди: да се изврши напад на објекте посебно заштићене међународним правом и објекте и постројења са опасном снагом као што су бране, нисипи и нуклеарне електране; да се гађају

цивилни објекти који су под посебном заштитом међународног права, небрањена места и демилитаризоване зоне; дуготрајно и великих размера оштећење животне средине које може да штети здрављу или опстанку становништва или ко изврши неко од наведених дела.

- (3) Ко за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се према цивилном становништву врше убиства или ко такво дело изврши, казниће се затвором најмање десет година или затвором од тридесет до четрдесет година.
- (4) Ко, кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације, као окупатор, нареди или изврши пресељење делова свог цивилног становништва на окупирану територију, казниће се затвором најмање пет година.
- (5) Ко прети извршењем једног или више дела из ст. 1. и 2. овог члана, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

(члан 372 Кривичног законика)

- (1) Ко, кршећи правила међународног права за време рата или оружаног сукоба, уништава културне или историјске споменике или друга културна добра или верске објекте или установе или објекте који су намењени науци, уметности, васпитању или хуманитарним циљевима или нареди да се таква дела врше, казниће се затвором од три до петнаест година.
- (2) Ако је радњом из става 1. овог члана уништен објект који је као културно добро под посебном заштитом међународног права, учинилац ће се казнити затвором од пет до петнаест година.

(члан 383 Кривичног законика)

- (1) Ко на основу разлике у раси, боји коже, верској припадности, националности, етничком пореклу или неком другом личном својству крши основна људска права и слободе зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права и ратификованим међународним уговорима од стране Србије, казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (2) Казном из става 1. овог члана казниће се ко врши прогањање организација или појединаца због њиховог залагања за равноправност људи.
- (3) Ко шири идеје о супериорности једне расе над другом или пропагира расну мржњу или подстиче на расну дискриминацију, казниће се затвором од три месеца до три године.

(члан 387 Кривичног законика)

- (1) Ко силом или претњом, довођењем у заблуду или одржавањем у заблуди, злоупотребом овлашћења, поверења, односа зависности, тежких прилика другог, задржавањем личних исправа или давањем или примањем новца или друге користи, врбује, превози, пребације, предаје, продаје, купује, посредује у продаји, сакрива или држи друго лице, а у циљу експлоатације његовог рада, принудног рада, вршења кривичних дела, проституције или друге сексуалне експлоатације, просјачења, употребе у порнографске сврхе, успостављања ропског или њему сличног односа, ради одузимања органа или дела тела или ради коришћења у оружаном сукобима, казниће се затвором од три до дванаест година.
- (2) За дело из става 1. овог члана учињено према маллетном лицу учинилац ће се казнити казном прописаном за то дело и кад није употребио силу, претњу или неки други вид од наведених начина извршења.
- (3) Ако је дело из става 1. овог члана учињено према маллетном лицу, учинилац ће се казнити затвором најмање пет година.
- (4) Ако је услед дела из ст. 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда неког лица, учинилац ће се казнити затвором од пет до петнаест година, а ако је наступила тешка телесна повреда маллетног лица услед дела из става 3. овог члана, учинилац ће се казнити затвором најмање пет година.
- (5) Ако је услед дела из ст. 1. и 3. овог члана наступила смрт једног или више лица, учинилац ће се казнити затвором најмање десет година.
- (6) Ко се бави вршењем кривичног дела из ст. 1. до 3. овог члана или је дело извршено од стране групе, казниће се затвором најмање пет година.
- (7) Ако је дело из ст. 1. до 3. овог члана извршено од стране организоване криминалне групе, учинилац ће се казнити затвором најмање десет година.
- (8) Ко зна или је могао знати да је лице жртва трговине људима, па искористи њен положај или другом омогући искористивање њеног положаја ради експлоатације предвиђене ставом 1. овог члана, казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (9) Ако је дело из става 8. овог члана учињено према лицу за које је учинилац знао или је могао знати да је маллетно, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.
- (10) Пристанак лица на експлоатацију или на успостављање ропског или њему сличног односа из става 1. овог члана не утиче на постојање кривичног дела из ст. 1, 2. и 6. овог члана.

(члан 388 Кривичног законика)

- (1) Ко, кршећи правила међународног права, стави другог у ропски или њему сличан однос или га држи у таквом односу, купи, прода, преда другом лицу или посредује у куповини, продаји или предаји оваквог лица или подстиче другог да прода своју слободу или слободу лица које издржава или о којем се стара, казниће се затвором од једне до десет година.
- (2) Ко превози лица која се налазе у ропском или њему сличном односу из једне земље у другу, казниће се затвором од шест месеци до пет година.
- (3) Ко дело из ст. 1. и 2. овог члана учини према маллетном лицу,

казниће се затвором од пет до петнаест година.
(члан 390 Кривичног законика)

(1) *Ко у намери да озбиљно застраши становништво, или да принуди Србију, страну државу или међународну организацију да нешто учини или не учини, или да озбиљно угрози или повреди основне уставне, политичке, економске или друштвене структуре Србије, стране државе или међународне организације:*

- 1) *нападне на живот, тело или слободу другог лица;*
- 2) *изврши отмицу или узимање талаца;*
- 3) *уништи државни или јавни објекат, саобраћајни систем, инфраструктуру укључујући и информационе системе, непокретну платформу у епиконтиненталном појасу, опште добро или приватну имовину на начин који може да угрози животе људи или да проузрокује штету за привреду;*
- 4) *изврши отмицу ваздухоплова, брода или других средстава јавног превоза или превоза робе;*
- 5) *производи, поседује, набавља, превози, снабдева или употребљава нуклеарно, биолошко, хемијско или друго оружје, експлозив, нуклеарни или радиоактивни материјал или уређај, укључујући и истраживање и развој нуклеарног, биолошког или хемијског оружја;*
- 6) *испусти опасне материје или проузрокује пожар, експлозију или поплаву или предузима друге општеопасне радње које могу да угрозе живот људи;*
- 7) *омета или обустави снабдевање водом, електричном енергијом или другим основним природним ресурсом које може да угрози живот људи,*
казниће се затвором од пет до петнаест година.

(2) *Ко прети извршењем кривичног дела из става 1. овог члана,*
казниће се затвором од шест месеци до пет година.

(3) *Ако је при извршењу дела из става 1. овог члана наступила смрт једног или више лица или су проузрокована велика разарања,*
учинилац ће се казнити затвором најмање десет година.

(4) *Ако је при извршењу дела из става 1. овог члана учинилац са умишљајем лишио живота једно или више лица.*
казниће се затвором најмање дванаест година или затвором од тридесет до четрдесет година.

(члан 391 Кривичног законика)

(1) *Ако се два или више лица удруже на дуже време ради вршења кривичних дела из члана 391. до 393. овог законика*
казниће се казном прописаном за дело за чије вршење је удружење организовано.

(2) *Учинилац дела из става 1. овог члана који откривањем удружења или на други начин спречи извршење кривичних дела из става 1. овог члана, или који допринесе његовом откривању,*
казниће се затвором до три године, а може се и ослободити казне. .
(члан 393а Кривичног законика) *године, а може се и ослободити казне. .*

(члан 393а Кривичног законика)

(1) *Ко уништи, учини неупотребљивим или омогући да пређу у руке непријатеља одбрамбена постројења, одбрамбени објекти, положај, наоружање и друга војна и одбрамбена средства или ваздухоплов или преда јединицу непријатељу без борбе или пре него што су исцрпљена сва средства за одбрану или на други начин омете или доведе у опасност војне или одбрамбене мере,*
казниће се затвором од три до петнаест година.

(2) *Ко учини дело из става 1. овог члана у намери да помогне непријатељу,*
казниће се затвором од пет до петнаест година.

(3) *Ко припрема извршење дела из ст. 1. и 2. овог члана,*
казниће се затвором од једне до шест година.

(4) *Ако су дела из става 1. овог члана учињена из нехата,*
учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.

(5) *Ако је дело из ст. 1. и 2. овог члана имало за последицу смрт једног или више лица или је изазвало опасност за живот људи или је праћено тежким насиљима или великим разарањима или је довело до угрожавања безбедности, економске или војне снаге земље,*
учинилац ће се казнити затвором најмање десет година.

НАПОМЕНА

ДОДАЦИ Д2 до Д31 следе даље само за Уставни суд

(Могу да се добију слањем еписма под насловом "Уставна жалба" на еадресу: lyubomir_gruyitch@yahoo.com).

Београд, 6. март, 2014. године.

С поштовањем,

Др Љубомир Т. ГРУЈИЋ
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15,
11070 Београд
lyubomir_gruyitch@yahoo.com